പ്രമേയം
11

ആധുനികവൽക്കരണത്തിലേക്കുള്ള പാതകൾ
(PATHS TO MODERNISATION)

A6Y9S7

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കിഴക്കൻ ഏഷ്യയിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്നത് ചൈനയാണ്. സുദീർഘമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായ ക്വിംഗ് (Quing) രാജവംശം അവരുടെ അധികാരം സുരക്ഷിതമാക്കിയപ്പോൾ, ഒരു ചെറു ദ്വീപുരാഷ്ട്രമായിരുന്ന ജപ്പാനാകട്ടെ ഏതാണ്ട് ഒറ്റപ്പെട്ട് കിടക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതാനും ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ കൊളോണിയൽ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടാനാകാതെ ചൈന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു. ഭരണകൂടത്തിന് അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയനിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെടുകയും ഫലപ്രദമായി പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ നടത്താൻ കഴിയാതെ രാജ്യം ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്താൽ കലങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതേ സമയം ജപ്പാൻ ഒരു ആധുനികദേശരാഷ്ട്രം രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുകയും ഒരു വ്യാവസായിക സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയും തായ്‌വാനെയും (1895) കൊറിയയെയും (1910) പിടിച്ചടക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു കൊളോണിയൽ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും ആദർശങ്ങളുടെയും ഉറവിടമായ ചൈനയെ 1894-ലും യൂറോപ്യൻ ശക്തിയായ റഷ്യയെ 1905-ലും ജപ്പാൻ പരാജയപ്പെടുത്തി.

ചൈനക്കാർ വളരെ സാവധാനമാണ് പ്രതികരിച്ചത്. ആധുനിക ലോകവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ പാകത്തിൽ തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളെ പുനർനിർവചിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴും പാശ്ചാത്യരുടെയും ജപ്പാന്റെയും ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രരാകുവാനും ദേശീയശക്തി പുനർനിർമ്മിക്കുവാനും ശ്രമിച്ചപ്പോഴും ചൈന ധാരാളം വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടു. അസമത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുക, രാജ്യത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുക എന്നീ രണ്ട് ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടിയെടുക്കാൻ വിപ്ലവത്തിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. 1949-ലെ ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിൽ ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി വിജയം നേടി ഉയർന്നു വന്നു. എന്നാൽ, പ്രത്യയശാസ്ത്രവ്യവസ്ഥ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയെയും വികാസത്തെയും തടസ്സപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന് 1970-കളുടെ അവസാനത്തിൽ ചൈനീസ് നേതാക്കൾ മനസ്സിലാക്കി. ഇത് സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാപകമായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അധികാരം നിലനിർത്തുമ്പോൾത്തന്നെ മുതലാളിത്തവും സ്വതന്ത്രകമ്പോളവ്യവസ്ഥയും തിരികെക്കൊണ്ടു വന്നു.

ജപ്പാനാകട്ടെ ഒരു വികസിത വ്യാവസായിക രാഷ്ട്രമായി മാറിയെങ്കിലും സാമ്രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ യുദ്ധത്തിലേക്കും തുടർന്ന് ആംഗ്ലോ-അമേരിക്കൻ ശക്തികളുടെ കൈകളിൽ നിന്നുള്ള പരാജയത്തിലേക്കും നയിച്ചു. അമേരിക്കൻ അധിനിവേശം ജപ്പാനിൽ കൂടുതൽ ജനാധിപത്യപരമായ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥയുടെ രൂപീകരണത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുകയും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ പുനർനിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് 1970-കളിൽ ഒരു പ്രധാന സാമ്പത്തിക ശക്തിയായി ജപ്പാൻ ഉയർന്നുവരുകയും ചെയ്തു.

ആധുനികവൽക്കരണത്തിലേക്കുള്ള ജപ്പാന്റെ പാത കെട്ടിപ്പടുത്തത് മുതലാളിത്ത തത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായാണ്. അത് സാധ്യമായതാകട്ടെ പാശ്ചാത്യ കോളനിവൽക്കരണം ആധിപത്യം പുലർത്തുന്ന ഒരു ലോകത്തിനുള്ളിലും. പാശ്ചാത്യ മേൽക്കോയ്മയെ ചെറുത്ത് ഏഷ്യയെ മോചിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ പേരിൽ ജപ്പാന്റെ വിപുലീകരണം ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടു. ത്വരിതവികസനം, ജാപ്പനീസ് സ്ഥാപനങ്ങളിലും സമൂഹത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിനുള്ള ശക്തിയെയും കാര്യങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള അവരുടെ ശേഷിയെയും ദേശീയതയുടെ കരുത്തിനെയും അടിവരയിട്ടു കാണിച്ചു.

ഭരണാധികാരികൾക്ക് ചരിത്രം ഒരു പ്രധാന വഴികാട്ടിയായിരുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ ചൈനയുടെയും ജപ്പാന്റെയും ചരിത്രരചനകൾക്ക് സുദീർഘമായ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിലയിരുത്തേണ്ടത് ഭൂതകാലം നൽകുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ ആസ്പദമാക്കിയാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭരണാധികാരികൾ രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുവാനും വംശാവലി ചരിത്രം എഴുതുവാനും ഔദ്യോഗിക വകുപ്പുകൾ സ്ഥാപിച്ചു. സിമ ഖിയാൻ (Sima Qian, ബി.സി.ഇ. 145-90) പ്രാചീന ചൈനയിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ ചരിത്രകാരൻ ആയി കരുതപ്പെടുന്നു. ചൈനയുടെ സാംസ്ക്കാരിക സ്വാധീനത്താൽ ജപ്പാനും ചരിത്രത്തിന് സമാനമായ പ്രാധാന്യം നൽകി. മെയ്ജി ഗവൺമെന്റിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്ന് 1869-ൽ രേഖകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുള്ള ഒരു കാര്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയായിരുന്നു. മെയ്ജി ഭരണ പുനസ്ഥാപനത്തിന്റെ വിജയ വ്യാഖ്യാനം രേഖപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. എഴുത്തിനും സാഹിത്യ പ്രവർത്തനത്തിനും ആദരവും ഉയർന്ന മൂല്യവും കൽപ്പിച്ചിരുന്നു. തൽഫലമായി ഔദ്യോഗികചരിത്രങ്ങൾ, പണ്ഡിതരചനകൾ, ജനകീയ സാഹിത്യങ്ങൾ, മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങി വിവിധ തലങ്ങളിലുള്ള ലിഖിത രേഖകൾ ലഭ്യമായിരുന്നു. ആധുനിക പൂർവകാലത്തെ രണ്ട് സുപ്രധാന വ്യവസായങ്ങളായിരുന്നു അച്ചടിയും പ്രസിദ്ധീകരണവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചൈനയിലോ ജപ്പാനിലോ നടന്ന ഒരു പുസ്തക വിതരണം പോലും നമുക്ക് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാർ ഇത്തരം സാമഗ്രികൾ നവീനവും വ്യത്യസ്തവുമായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചു.

ലിയാങ് കിച്ചാവോ (Liang Qichao) യെപ്പോലെയുള്ള ചൈനീസ് ധിഷണാശാലികളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ജപ്പാന്റെ ആധുനിക ചരിത്ര രചനയുടെ പ്രാരംഭകരിൽ ഒരാളായ കുമെ കുനിതകെ (Kume Kunitake, 1839-1931) യുടേയോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ ആധുനികചരിത്രപാണ്ഡിത്യം പടുത്തുയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരികളും ഈ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിലപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഇറ്റാലിക്കാരനായ മാർക്കോ പോളോ (Marco Polo, 1254-1324) 1274 മുതൽ 1290 വരെ ചൈന സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. ജസ്യൂട്ട് പാതിരിമാരായ മെറ്റിയോ റിച്ചി (Mateo Ricci, 1552-1610), ചൈനയും ലൂയി ഫ്രോയ്സ് (Luis Frois, 1532-97) ജപ്പാനും സന്ദർശിച്ച് ഈ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിലപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാരുടെ രചനകളും ഈ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള വളരെ വിലപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാരായ ജോസഫ് നീഥം (Joseph Needham) എഴുതിയ ചൈനീസ് സംസ്ക്കാരത്തിലെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മഹത്തായ കൃതിയും ജോർജ് സാൻസം (George Sansom) എഴുതിയ ജപ്പാന്റെ ചരിത്രത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള കൃതിയും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. ഇതുകൂടാതെ വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദമായ വിവരശേഖരമാണ് ഇന്ന് നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നത്. അടുത്തകാലത്തായി ചൈനീസ്-ജാപ്പനീസ് പണ്ഡിതരുടെ കൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ വിദേശങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷിൽ രചനകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തവരാണ്. 1980-കൾ മുതൽ ധാരാളം ചൈനീസ് പണ്ഡിതർ ജപ്പാനിൽ ജോലി ചെയ്യുകയും ജാപ്പനീസ് ഭാഷയിൽ കൃതികൾ രചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചൈനയെക്കുറിച്ചും ജപ്പാനെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ ഒരു ചിത്രം നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന തരത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ധാരാളം പണ്ഡിതരുടെ രചനകൾ ഉണ്ട് എന്നാതാണ് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

* ജപ്പാനിൽ കുടുംബ പ്പേരാണ് ആദ്യം എഴുതിയിരുന്നത്

നെയ്റ്റോ കോനാൻ* (Naito Konan, 1866-1934)

ചൈനയിലെ ഒരു പ്രമുഖ ജാപ്പനീസ് പണ്ഡിതനായ നെയ്റ്റോ കോനാന്റെ രചനകൾ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള പണ്ഡിതരെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോനാൻ പാശ്ചാത്യചരിത്ര രചനാശാസ്ത്രത്തിന്റെ നൂതന ഉപാധികൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ചൈനയെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനത്തിന്റെ ഒരു സുദീർഘ പാരമ്പര്യം തന്നെ പടുത്തുയർത്തി. ഒപ്പം അവിടെ പത്ര പ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ അനുഭവസമ്പത്തിനെയും തുറന്നു കാണിച്ചു. 1907-ൽ ക്യോട്ടോ സർവകലാശാലയിൽ പൗരസ്ത്യപഠനവകുപ്പ് (Department of Oriental Studies) സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചതും നെയ്റ്റോ കോനാനാണ്. *ഷിനാരോൺ (Shinaron) [On China* -1914]) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുങ് (Sung) രാജവംശം (960-1279) മുതൽ നിലനിന്നിരുന്ന കുലീനവർഗ മേധാവിത്വത്തെയും കേന്ദ്രീകൃതാധികാരത്തെയും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഗവൺമെന്റ് ചൈനക്കാർക്ക് മുൻപിൽ ഒരു വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്തുവെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. പരിഷ്കാരങ്ങൾ ആരംഭിക്കേണ്ട പ്രാദേശികസമൂഹത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള വഴിയായിരുന്നു അത്. ചൈനയെ ആധുനികവും ജനാധിപത്യപരവുമാക്കാൻ സഹായകമായ ശക്തികൾ ചൈനയുടെ ചരിത്രത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. ജപ്പാന് ചൈനയിൽ ഒരു പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കാൻ കഴിയും എന്നദ്ദേഹം കരുതി. എന്നാൽ ചൈനീസ് ദേശീയതയുടെ ശക്തിയെ അദ്ദേഹം വിലകുറച്ചു കണ്ടു.

ആമുഖം (Introduction)

ചൈനയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ വ്യക്തമായ ഭൗതിക വൈരുധ്യങ്ങളുണ്ട്. വിവിധ കാലാവസ്ഥാ മേഖലകളിലായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന വിശാലമായൊരു ഭൂഖണ്ഡസമാനമായ രാജ്യമാണ് ചൈന. അതിന്റെ ഹൃദയഭാഗം മഞ്ഞനദി (ഹുവാങ് ഹെ/Huang He), യാങ്സെ നദി (Chang Jiang- ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നീളം കൂടിയ മൂന്നാമത്തെ നദി), പേൾനദി (Pearl River) എന്നീ മൂന്ന് പ്രധാന നദികൾ ചേർന്നതാണ്. രാജ്യത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗവും പർവതപ്രദേശമാണ്.

ചൈനയിലെ പ്രമുഖരായ വംശം ഹാൻ (Han) ആണ്. പ്രധാന ഭാഷ ചൈനീസും (പുതോങ് ഹുവ). എന്നാൽ യുഗർ (Uighur), ഹുയി (Hui), മാഞ്ചു (Manchu), ടിബറ്റൻ (Tibetan) തുടങ്ങിയ മറ്റ് പല ദേശീയ വിഭാഗങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ട്. കന്റോണീസ് (യൂയി/Yue), ഷാങ്ഹൈനസ് (വൂ/Wu) എന്നീ സംസാരഭാഷകളെക്കൂടാതെ മറ്റ് പല ന്യൂനപക്ഷ ഭാഷകളും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്.

ചൈനീസ് ഭക്ഷണം അവരുടെ പ്രാദേശിക വൈവിധ്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയത് നാല് വ്യത്യസ്ത തരത്തിലുള്ള ഭക്ഷണരീതികളെങ്കിലും അവിടെയുണ്ടെന്ന് കാണാം. തെക്കൻ അഥവാ കന്റോണീസ് (Cantonese) പാചക രീതിയാണ് ഇതിൽ ഏറ്റവും അറിയപ്പെടുന്നത്. കാരണം, കൂടുതൽ വിദേശ ചൈനക്കാരും കാന്റൺ മേഖലയിൽ നിന്ന് കുടിയേറിയവരാണ്. ഉദാഹരണം, ഡിം സം (dim sum), (സാഹിത്യപരമായി, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തൊടുക എന്നർഥം). വടക്കൻ ഭാഗത്ത് ഗോതമ്പ് തന്നെയാണ് മുഖ്യ ഭക്ഷണം. സെച്ചുവാൻ (Szechuan) പ്രദേശത്ത്, പ്രാചീനകാലത്ത് പട്ടുപാതയിലൂടെ ബൗദ്ധ സന്യാസിമാർ വഴി വന്നെത്തിയ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോർട്ടുഗീസ് വ്യാപാരികൾ കൊണ്ടുവന്ന മുളകും ചേർത്ത എരിവുള്ള ഭക്ഷണമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കിഴക്കൻ ചൈനയിൽ അരിയും ഗോതമ്പും ഭക്ഷിക്കുന്നു.

ഭൂപടം 1 : പൂർവ്വേഷ്യ

ചൈനയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ജപ്പാൻ ഒരു ദ്വീപ്ശൃംഖലയാണ്. ഹോൻഷു (Honshu), ക്യുഷു (Kyushu), ഷിക്കോകു (Shikoku), ഹോക്കായിഡോ (Hokkaido) എന്നീ നാല് ദ്വീപുകളാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനം. ബഹാമാസ് ദ്വീപുകളുടെ സമാന അക്ഷാംശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒക്കിനാവൻ (Okinawan) ശൃംഖലയാണ് തെക്കേ അറ്റത്തുള്ളത്. പ്രധാന ദ്വീപുകളുടെ കരപ്രദേശത്തിന്റെ പകുതിയിലധികവും പർവതപ്രദേശമാണ്. സജീവ ഭൂകമ്പ സാധ്യതാ മേഖലയിലാണ് ജപ്പാൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഇത്തരം സവിശേഷതകൾ അവരുടെ വാസ്തുശില്പകലയെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ജാപ്പനീസ് വംശജരാണ്. എന്നാൽ ചെറിയൊരു വിഭാഗം എയ്നു (Ainu) വംശജരും, കൊറിയ ജപ്പാന്റെ കോളനിയായിരുന്നപ്പോൾ അടിമകളാക്കി കൊണ്ടുവന്ന കൊറിയൻ വംശജരും ന്യൂനപക്ഷമായി അവിടെയുണ്ട്.

ജപ്പാൻകാർ മൃഗപരിപാലന പാരമ്പര്യമുള്ളവരല്ല. അരിയാണ് അവരുടെ മുഖ്യ ഭക്ഷണം. പോഷകാഹാരം എന്ന നിലയ്ക്ക് മത്സ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആരോഗ്യത്തിന് ഗുണകരമായതിനാൽ അസംസ്കൃത മത്സ്യം (ഷഷിമി /സുഷി) ഇന്ന് ലോകമെമ്പാടും ജനപ്രിയ ഭക്ഷണ വിഭവമായി അറിയപ്പെടുന്നു.

ജപ്പാൻ (JAPAN)

രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥ (The Political System)

ചക്രവർത്തിമാരാണ് ക്യോട്ടോ (Kyoto) കേന്ദ്രമാക്കി ജപ്പാൻ ഭരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടോടെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധികാരം ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൈക

ളിൽ നിന്ന് ഷോഗൺമാർ (Shoguns) എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സൈനിക മേധാവികളുടെ കൈകളിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. രാഷ്ട്രീയ അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ട് നാമമാത്രമായ ഭരണാധികാരിയായിത്തീർന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ പേരിൽ ഷോഗൺമാർ ഭരണം നടത്തി. തൊക്കുഗാവ (Tokugawa) കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ് 1603 മുതൽ 1867 വരെ ജപ്പാനിൽ ഷോഗൺ പദവി കൈവശം വച്ചിരുന്നത്. ജപ്പാനെ 250-ലധികം പ്രാദേശിക മേഖലകളാക്കി വിഭജിക്കുകയും അവ ഡെയ്മിയോ *(daimyo)* എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ പ്രാദേശിക പ്രഭുക്കന്മാരുടെ മേൽ ഷോഗൺ ശക്തമായ അധികാരങ്ങൾ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്തു. ഒരിക്കലും തങ്ങളുടെ അധികാരത്തിന് ഭീഷണി ആകാതിരിക്കാൻ അവരെ തലസ്ഥാനമായ എദോ (Edo-ഇന്നത്തെ ടോക്കിയോ) യിൽ തന്നെ ദീർഘകാലം താമസിക്കുവാൻ ഉത്തരവിടുകയും ചെയ്തു. പ്രധാന നഗരങ്ങളെയും ഖനികളെയും നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതും ഷോഗൺ ആയിരുന്നു. വരേണ്യ ഭരണ വിഭാഗവും യോദ്ധാക്കളുമായിരുന്ന സാമുറായ് (samurai), ഷോഗൺമാരെയും *ഡെയ്മിയോ*മാരെയും സേവിച്ചിരുന്നു.

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയ മൂന്ന് പ്രധാന പരിഷ്കാരങ്ങൾ ജപ്പാന്റെ ഭാവി വികസനത്തിന് അടിത്തറ പാകി. ഒന്നാമതായി കർഷകസമൂഹത്തെ നിരായുധീകരിക്കുകയും വാൾ കൊണ്ടുനടക്കുവാനുള്ള അധികാരം സാമുറായ് വർഗത്തിനുമാത്രം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇതിലൂടെ കഴിഞ്ഞുപോയ നൂറ്റാണ്ടിൽ രാജ്യത്ത് ഇടയ്ക്കിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കാനും സമാധാനം ഉറപ്പുവരുത്താനും കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാമതായി, ഡെയ്മിയോമാരോട് അവരുടെ പ്രദേശങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനങ്ങളിൽ താമസിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും അവർക്ക് കൂടുതൽ സ്വയംഭരണാധികാരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമതായി, സുസ്ഥിരമായ നികുതി വരുമാനാടിത്തറ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനായി ഭൂസർവേ നടത്തി ഉടമകളെയും നികുതിദായകരെയും കണ്ടെത്തുകയും ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭൂമി തരംതിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

*ഡെയ്മിയോ*മാരുടെ തലസ്ഥാനങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശാലമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെ ജപ്പാനിൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള നഗരമായ ഏദോ (Edo) യെക്കൂടാതെ ഒസാക്ക (Osaka) ക്യോട്ടോ (Kyoto) എന്നീ രണ്ട് വൻ നഗരങ്ങളും 50,000-ത്തിലേറെ ജനസംഖ്യയുള്ള അരഡസനോളം കോട്ട നഗരങ്ങളും ഉണ്ടായി. (അതേ സമയം അക്കാലത്തെ മിക്ക യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഒരു വൻനഗരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ). ഇത് ഒരു വാണിജ്യ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയിലേക്ക് നയിക്കുകയും ധനകാര്യ-വായ്പാ സമ്പ്രദായത്തിന് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പദവിയെക്കാൾ അയാളുടെ അറിവിനും യോഗ്യതയ്ക്കും കൂടുതൽ മൂല്യം കല്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഊർജിതമായൊരു സംസ്കാരം നഗരങ്ങളിൽ വികാസം പ്രാപിക്കുകയും അവിടെ അതിവേഗം വളർന്ന വ്യാപാരി വർഗം നാടകം ഉൾപ്പെടെയുള്ള കലകളെയെല്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ വായന ആസ്വദിച്ചിരുന്നതിനാൽ അനുഗൃഹീതരായ എഴുത്തുകാർക്ക് അവരുടെ സാഹിത്യ രചനകൾകൊണ്ട് മാത്രം ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചു. എദോയിൽ ഒരു പാത്രം നൂഡിൽസിന്റെ വിലയ്ക്ക് ഒരു പുസ്തകം 'വാടക'യ്ക്ക് എടുക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇത് വായന എത്രമാത്രം ജനകീയമായിരുന്നു എന്നും അച്ചടി* യുടെ തോത് എത്രത്തോളമായിരുന്നുവെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

* മരക്കട്ടകൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് അച്ചടി നടത്തിയിരുന്നത്. യൂറോപ്യൻ അച്ചടിയുടെ കൃത്യത ജപ്പാൻകാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

ജപ്പാൻ ഒരു സമ്പന്ന രാഷ്ട്രമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; കാരണം, അവർ ചൈനയിൽ നിന്ന് പട്ടും, അതുപോലെയുള്ള ആഡംബര വസ്തുക്കളും ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് തുണിത്തരങ്ങളും ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്നു. ഇറക്കുമതിക്ക് പകരമായി സ്വർണവും വെള്ളിയും നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നത് സമ്പദ്ഘടനയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുകയും ഈ വിലപിടിപ്പുള്ള ലോഹങ്ങളുടെ കയറ്റുമതിക്കുമേൽ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്താൻ

ക്യോട്ടോയിലെ ഒരു പ്രദേശമാണ് നിഷിജിൻ. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവിടെ 31 കുടുംബങ്ങൾ ചേർന്ന നെയ്ത്തുകാരുടെ ഒരു സംഘമുണ്ടായിരുന്നു (weavers's guild). പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമാകുമ്പോഴേക്കും അവരുടെ ജനസംഖ്യ 70,000 കവിഞ്ഞു. പട്ടുനൂൽപ്പുഴു വളർത്തൽ വ്യാപിക്കുകയും സ്വദേശീയ പട്ടുനൂൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്ന 1713-ൽ പുറത്തിറക്കിയ ഒരു ഉത്തരവ് അതിനെ കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നിഷിജിൻ വിലയേറിയ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ മാത്രം കേന്ദ്രമായി മാറി. പട്ടിന്റെ ഉൽപ്പാദനം പ്രാദേശിക വ്യവസായ സംരംഭകരെന്ന ഒരു വർഗത്തിന്റെ തന്നെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി. അവർ തൊക്കുഗാവ ഉത്തരവിനെ വെല്ലുവിളിച്ചു. 1859-ൽ വിദേശവ്യാപാരം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുമായി മത്സരിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ടിരുന്ന ജപ്പാന് തങ്ങളുടെ പട്ടുകയറ്റുമതി സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുടെ ലാഭത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉറവിടമായി മാറി.

ഷോഗൺ ഭരണാധികാരികളെ (തൊക്കുഗാവ) പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ, പട്ടിന്റെ ഇറക്കുമതി കുറയ്ക്കുന്നതിനായി ക്യോട്ടോയിലെ നിഷിജിനിൽ (Nishijin) പട്ട് വ്യവസായം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളും അവർ കൈക്കൊണ്ടു. പിൽക്കാലത്ത് നിഷിജിനിലെ പട്ട് ലോകത്തെ ഏറ്റവും മികച്ചതായി അറിയപ്പെട്ടു. പണത്തിന്റെ വർധിച്ച ഉപയോഗവും അരിയുടെ വ്യാപാരത്തിനായി ഒരു സ്റ്റോക്ക് മാർക്കറ്റ് രൂപീകരിച്ചതും പോലുള്ള മറ്റ് വികസനങ്ങൾ, ജപ്പാന്റെ സമ്പദ്ഘടന പുതിയ മാർഗങ്ങളിലൂടെ വികാസം പ്രാപിക്കുകയാണെന്ന് തെളിയിച്ചു.

പുരാതന ജാപ്പനീസ് സാഹിത്യപഠനം പോലെയുള്ള സാമൂഹിക-ബൗദ്ധിക മാറ്റങ്ങൾ ചൈനയുടെ സ്വാധീനത്തിന്റെ അളവിനെ ചോദ്യംചെയ്യുവാനും ചൈനയുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിന് വളരെ മുൻപേതന്നെ ജാപ്പനീസ് സ്വത്വം (essence of being Japanese) നിലനിന്നിരുന്നെന്ന് വാദിക്കാനും ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. '*ജെഞ്ചിയുടെ കഥ*' *(Tale of the Genji)* പോലെയുള്ള ആദ്യകാല ക്ലാസിക്കുകളിലും, ജപ്പാന്റെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളിലും, ജാപ്പനീസ് ദ്വീപുകൾ ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും, ചക്രവർത്തി സൂര്യദേവതയുടെ പിൻഗാമിയാണെന്നും പ്രസ്താവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ജെഞ്ചിയുടെ കഥ (Tale of the Genji)

മുരാസാക്കി ഷിക്കിബു (Murasaki Shikibu) എഴുതിയ ഹിയാൻ (Heian) സദസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള കല്പനാസൃഷ്ടിയായ 'ജെഞ്ചിയുടെ കഥ' ജാപ്പനീസ് കഥാ സാഹിത്യത്തിലെ കേന്ദ്രസൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മുരാസാക്കിയെപ്പോലുള്ള നിരവധി സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരുടെ ഉദയമുണ്ടായി. സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ ജാപ്പനീസ് ലിപിയിലാണ് രചനകൾ നടത്തിയിരുന്നത്. പുരുഷന്മാരാകട്ടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഗവൺമെന്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന ചൈനീസ് ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ജെഞ്ചി രാജകുമാരന്റെ പ്രണയ ജീവിതം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ കുലീനവർഗ സ്വാധീനമുള്ള ഹിയാൻ സദസ്സിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ വിവരണങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭർത്താക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം ജീവിക്കുന്നതിലും സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഈ കൃതി ചൂണ്ടികാണിക്കുന്നു.

മെയ്ജി പുനസ്ഥാപനം (The Meiji Restoration)

ആഭ്യന്തര അസന്തുഷ്ടികളും മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാര-നയതന്ത്രബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതകളും ജപ്പാന് ഒന്നിച്ച് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. 1853-ൽ കമ്മോഡോർ മാത്യു പെറിയെ (Commodore Matthew Perry, 1794-1858) അമേരിക്ക ജപ്പാനിലേക്ക് അയച്ചു. വ്യാപാരത്തിന് അനുമതി നൽകുന്നതിനും നയതന്ത്രബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഉടമ്പടി ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നതിന് ജപ്പാനോട് ആവശ്യപ്പെടുക എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. തൊട്ടടുത്ത വർഷം ഇതു സാധ്യമാക്കപ്പെട്ടു. അമേരിക്ക ഒരു പ്രമുഖ വിപണിയായി കണ്ടിരുന്ന ചൈനയിലേക്കുള്ള പാതയിലായിരുന്നു ജപ്പാൻ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. കൂടാതെ, പസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ അവരുടെ തിമിംഗല വേട്ടക്കപ്പലുകൾക്ക് ഇന്ധനം നിറയ്ക്കാനൊരിടം ആവശ്യമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ജപ്പാനുമായി വ്യാപാരം നടത്തിയിരുന്ന ഒരേ ഒരു പാശ്ചാത്യ രാജ്യം ഹോളണ്ട് മാത്രമായിരുന്നു.

പെറിയുടെ ആഗമനം ജപ്പാന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സുപ്രധാന ഫലം ഉളവാക്കി. അന്നുവരെ യാതൊരു രാഷ്ട്രീയാധികാരവുമില്ലാതിരുന്ന ചക്രവർത്തി സുപ്രധാന അധികാര കേന്ദ്രമായി തിരിച്ചു വന്നു. 1868-ൽ നടന്ന ഒരു നീക്കത്തിലൂടെ ഷോഗൺമാർ അധികാ

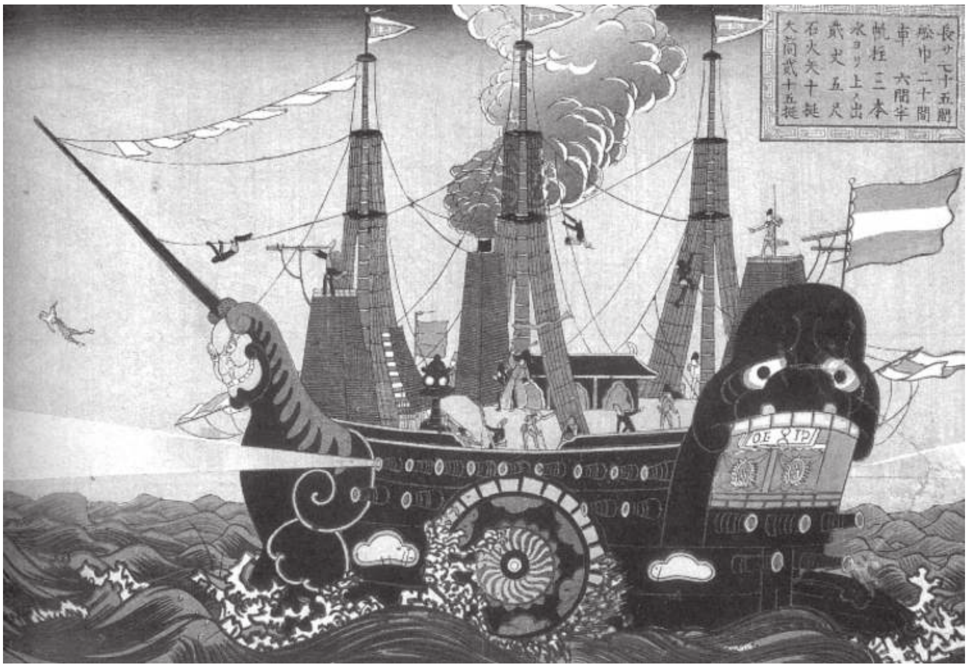

പെറിയുടെ കപ്പൽ : ഒരു ജാപ്പനീസ് മരയോട്ടിലുള്ള മുദ്രണം

'ജപ്പാൻകാർ കറുത്തകപ്പൽ' (black ship) (മരത്തടിയുടെ ചേർപ്പുകൾ ഒട്ടിക്കുവാൻ ടാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു) എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നവയെ അപരിചിതരായ വിദേശിക ളെയും അവരുടെ ശീലങ്ങ ളെയും കാണിക്കുന്ന ചിത്ര രചനകളിലും കാർട്ടൂണുക ളിലുമായി ചിത്രീകരിച്ചിരി ക്കുന്നു. ഇത് ജപ്പാന്റെ 'തുറക്കൽ' (opening) എന്നതിന്റെ ഒരു ശക്തമായ പ്രതീകമായി മാറി. (ജപ്പാൻ ഒരിക്കലും 'അടഞ്ഞത്' (closed) ആയിരുന്നില്ലെന്നും, ജപ്പാൻകാർ കിഴക്കനേഷ്യൻ വ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരു ന്നുവെന്നും ഡച്ചുകാരും ചൈനക്കാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെ വിശാലമായ ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് അവർ നേടിയിരുന്നു വെന്നും ഇന്ന് പണ്ഡിതർ വാദിക്കുന്നു).

രത്തിൽ നിന്ന് ബലമായി പുറത്താക്കപ്പെടുകയും ചക്രവർത്തിയെ എദോയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്തു. എദോ-യെ തലസ്ഥാനമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ടോക്കിയോ (Tokyo) എന്ന് പുനർനാമകരണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. (ടോക്കിയോ എന്ന വാക്കിന്റെ അർഥം കിഴക്കൻ തലസ്ഥാനം എന്നാണ്.) മെയ്ജി പുനസ്ഥാപനം എന്ന് ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു.

യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലും മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിലും അധിനിവേശ സാമ്രാജ്യ ങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ജപ്പാനിലെ ഭരണാധികാരികൾക്കും ജനങ്ങൾക്കും അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചൈനയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയ വാർത്ത (പേജ് 244 കാണുക) പ്രചരിക്കുകയും അവ ജനപ്രീതിയാർജിച്ച നാടകങ്ങളിൽ പോലും ചിത്രീ കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതുവഴി ജപ്പാനെ വിദേശരാജ്യങ്ങൾ കോളനിയാക്കി മാറ്റുമോ എന്ന ഭയം ജനിച്ചു. ചൈനക്കാർ ചെയ്തതുപോലെ യൂറോപ്യൻ ആശയങ്ങ ളെയും ചിന്തകളെയും പാടെ തള്ളിക്കളയാതെ യുറോപ്പിലെ പുത്തൻ ആശയങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ധാരാളം പണ്ഡിതരും നേതാക്കന്മാരും മുൻകൈയെടുത്തു. എന്നാൽ, അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിക്കാൻ തയാറാകുമ്പോഴും യൂറോ പ്യരെ അകറ്റി നിർത്തണമെന്ന് മറ്റൊരു വിഭാഗം വാദിച്ചു. അതേ സമയം മൂന്നാമതൊരു വിഭാഗം പുറം ലോകവുമായി ക്രമേണയും പരിമിതവുമായ 'തുറക്കൽ' ആകാം എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

കമ്മോഡോർ പെറി ജപ്പാൻ കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ

ഫുക്കോകു ക്യോഹി (*fukoku kyohei* - സമ്പന്നരാജ്യം ശക്തമായ സൈന്യം) എന്ന മുദ്രാവാക്യം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പുതിയ നയത്തിന് ജപ്പാൻ ഗവൺമെന്റ് തുടക്കം കുറിച്ചു. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെയും ശക്തമായ സൈന്യത്തെ രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെയും ആവശ്യകത അവർ മനസ്സിലാക്കി. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യയെ പ്പോലെ തങ്ങളും മറ്റുള്ളവർക്ക് കീഴടങ്ങേണ്ടി വരുമെന്ന് അവർ കരുതി. അതിനായി ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ദേശീയതാബോധം വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതും ജനങ്ങളെ രാഷ്ട്ര പൗരന്മാരാക്കി മാറ്റിയെടുക്കേണ്ടതും ആവശ്യമായിരുന്നു.

പ്രവർത്തനം 1

യുറോപ്യരുമായുള്ള ജപ്പാൻകാരുടെയും ആസ്ടെക്കുകളുടെയും നേരിടലിനെ താരതമ്യ പ്പെടുത്തുക.

അതേസമയം പുതിയ ഗവൺമെന്റ് 'ചക്രവർത്തി സമ്പ്രദായം' ('emperor system') രൂപപ്പെടുത്താനും ശ്രമിച്ചു. (അധികാരം കൈയാളിയിരുന്ന സൈനികർ, ഉദ്യോഗസ്ഥർ

ജാപ്പാനീസ് എഴുതുന്നത്: ക്യാൻജി (ചൈനീസ് ചിഹ്നങ്ങൾ) - ചുവപ്പ്; കടഗാന - നീല; ഹിരഗാന - പച്ച.

എന്നിവരോടൊപ്പം ചക്രവർത്തിയും ഒരു സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന രീതിയിലാണ് ജപ്പാനിലെ പണ്ഡിതർ 'ചക്രവർത്തി സമ്പ്രദായം' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്). യൂറോപ്യൻ രാജവാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നതിനായി ഉദ്യോഗസ്ഥരെ വിദേശങ്ങളിലേക്ക് അയച്ചു. അതനുസരിച്ച് തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഭരണക്രമം രൂപപ്പെടുത്താൻ അവർ പദ്ധതിയിടുകയും ചെയ്തു. ചക്രവർത്തി സൂര്യദേവതയുടെ നേരിട്ടുള്ള പിൻഗാമിയായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് ഭയഭക്തി ബഹുമാനത്തോടെ പെരുമാറേണ്ടതാണ്. അതേസമയം അദ്ദേഹത്തെ പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തിന്റെ നേതാവായും ചിത്രീകരിച്ചിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ ജന്മദിനം ദേശീയ ഒഴിവുദിനമായി മാറി. അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള സൈനിക യൂണിഫോം ധരിക്കുകയും ആധുനിക സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഉത്തരവുകൾ (ശാസനങ്ങൾ) പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1890-ലെ രാജകീയ വിദ്യാഭ്യാസ വിളംബരം (Imperial Rescript on Education) വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിക്കായി പ്രയത്നിക്കാനും, പൊതുനന്മയും പൊതുതാൽപര്യങ്ങളും മെച്ചപ്പെടുത്താനും ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

1870-കൾ മുതൽ ഒരു പുതിയ വിദ്യാലയ സമ്പ്രദായം ജപ്പാനിൽ ആരംഭിച്ചു. ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധമാക്കി. 1910-ൽ വിദ്യാഭ്യാസം ഏതാണ്ട് സാർവത്രികമായി മാറി. ട്യൂഷൻ ഫീസ് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ നിരക്കിലായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ മാതൃകകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു പാഠ്യപദ്ധതി രൂപപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ 1870-കളിൽ ആധുനികാശയങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം നൽകിയപ്പോഴും രാജ്യത്തോടുള്ള കൂറിനും ജാപ്പനീസ് ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിനും അവർ ഊന്നൽ നൽകി. പാഠ്യപദ്ധതിയിലും പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും, അധ്യാപക പരിശീലനത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയത്തിന്റെ നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്നു. 'ധാർമ്മിക സംസ്ക്കാരം' ('moral culture') വളർത്തുന്നതിന് ധാർമ്മിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അവർ ഊന്നൽ നൽകി. കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കളെ ബഹുമാനിക്കുവാനും രാഷ്ട്രത്തോട് വിശ്വസ്തരായിരിക്കുവാനും നല്ല പൗരന്മാരാകുവാനും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പ്രചോദനം നൽകി.

ജപ്പാൻകാർ അവരുടെ ലിപി ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചൈനീസ് ഭാഷയിൽ നിന്ന് കടമെടുത്തതായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, അവരുടെ ഭാഷ ചൈനീസ് ഭാഷയെക്കാൾ വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നതിനാൽ രണ്ട് സ്വര സൂചക ലിപികൾ (phonetic alphabets) അവർ വികസിപ്പിച്ചു. ഹിരഗാന, കടഗാന (Hiragana, Katagana) എന്നിവയായിരുന്നു അവ. ഹിരഗാനയെ സ്ത്രൈണ ലിപിയായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. കാരണം ഹിയാൻ കാലഘട്ടത്തിൽ മുരാസാക്കിയെപ്പോലെ മിക്ക സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരും ഈ ലിപിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ചൈനീസ് പ്രതീകങ്ങളും സ്വരസൂചകങ്ങളും ചേർത്ത മിശ്രിതമായാണ് ഇത് എഴുതുന്നത്. അതിനാൽ വാക്കിന്റെ പ്രധാനഭാഗം ഒരു പ്രതീകം ഉപയോഗിച്ച് എഴുതുന്നു. ഉദാഹരണമായി 'going'-ൽ 'go' ഒരു 'പ്രതീക'മായും 'ing' സ്വര സൂചകമായുമാണ് എഴുതുന്നത്.

ഒരു സ്വരസൂചകത്തിന്റെ നിലനിൽപ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് വരേണ്യവർഗത്തിൽ നിന്ന് അറിവ് വിശാലമായ പൊതുസമൂഹത്തിലേക്ക് വളരെ വേഗത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നാണ്. 1880-കളിൽ, ജപ്പാൻകാർ ഒരു സമ്പൂർണ സ്വരസൂചക ലിപി വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയോ ഒരു യൂറോപ്യൻ ഭാഷ സ്വീകരിക്കുകയോ വേണം എന്ന് നിർദേശിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇത് രണ്ടും സംഭവിച്ചില്ല.

രാജ്യത്തെ ഏകീകരിക്കാൻ വേണ്ടി പഴയ ഗ്രാമ-പ്രാദേശിക അതിർത്തികളിൽ മാറ്റം വരുത്തിക്കൊണ്ട് മെയ്ജി ഗവൺമെന്റ് ഒരു പുതിയ ഭരണനിർവഹണ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തി. ഓരോ പ്രാദേശിക ഘടകത്തിലും സ്കൂളുകളും ആശുപത്രികളും പ്രവർത്തിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ നികുതി വരുമാനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. കൂടാതെ ഈ പ്രാദേ

ശിക ഘടകങ്ങൾ സൈന്യത്തിലേക്ക് അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഏജൻസിയായും പ്രവർത്തിക്കണം. ഇരുപത് വയസ്സ് തികഞ്ഞ എല്ലാ യുവാക്കളും ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവ് സൈനികസേവനം നടത്തണമായിരുന്നു. ആധുനിക രീതിയിലുള്ള ഒരു സൈന്യത്തെ അവർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു. രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുടെ രൂപീകരണത്തെ ചിട്ടയിലാക്കാനും പൊതുയോഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കാനും കർശനമായ സെൻസർഷിപ്പ് ഏർപ്പെടുത്താനുമുള്ള നിയമസംവിധാനം ഒരുക്കി. സൈന്യത്തെയും ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെയും ചക്രവർത്തിയുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലാക്കി. ഭരണഘടന രൂപീകരിച്ചതിന് ശേഷവും ഈ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളും ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിന് പുറത്തായിരുന്നു എന്നാണ് ഇതർഥമാക്കുന്നത്. ഈ നടപടികളിലെല്ലാം തന്നെ ഗവൺമെന്റിന് ശക്തമായ എതിർപ്പുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നു.

ജപ്പാന്റെ ജനാധിപത്യ ഭരണഘടനയും ആധുനിക സൈന്യവും പ്രതിനിധീകരിച്ചിരുന്ന വ്യത്യസ്താ ആശയങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ദൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കി. കൂടുതൽ പ്രദേശങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനായി ആക്രമണോത്സുകമായൊരു വിദേശനയത്തിന് സൈന്യം സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. ഇത് ചൈനയുമായും റഷ്യയുമായുമുള്ള യുദ്ധത്തിൽ കലാശിച്ചു. ഈ രണ്ട് യുദ്ധങ്ങളിലും ജപ്പാൻ വിജയിച്ചു. ശക്തമായ ജനാധിപത്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും ഗവൺമെന്റിന്റെ ആക്രമണോത്സുക നയങ്ങൾക്ക് എതിരായിരുന്നു. ജപ്പാൻ സാമ്പത്തികമായി വികാസം പ്രാപിക്കുകയും ഒരു കൊളോണിയൽ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് രാജ്യത്തിനകത്തെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വ്യാപനം അടിച്ചമർത്തുകയും കോളനിവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുമായുള്ള സംഘർഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്തു.

സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ ആധുനികവൽക്കരണം (Modernising the Economy)

മെയ്ജി പരിഷ്ക്കാരങ്ങളുടെ മറ്റൊരു പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ ആധുനികവൽക്കരണം. കാർഷിക നികുതി ചുമത്തുക വഴി മൂലധനം സ്വരൂപിച്ചു. ജപ്പാനിലെ ആദ്യ റെയിൽവേപ്പാത 1870-72 ൽ ടോക്കിയോയ്ക്കും യോക്കോഹാമ (Yokohama) തുറമുഖത്തിനും ഇടയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. തുണിനെയ്ത്ത് യന്ത്രങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്തു. തൊഴിലാളികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്കൂളുകളിലും സർവകലാശാലകളിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി വിദേശ സാങ്കേതികവിദഗ്ധരെ നിയോഗിച്ചു. ജപ്പാനിലെ വിദ്യാർഥികളെ വിദേശങ്ങളിലേക്ക് അയച്ച് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1872-ൽ ആധുനിക ബാങ്കിംഗ് സ്ഥാപനങ്ങൾ ജപ്പാനിൽ ആരംഭിച്ചു. മിത്സുബിഷി (Mitsubishi) സുമിതോമോ (Sumitomo) പോലുള്ള കമ്പനികൾക്ക് സബ്സിഡികളും നികുതി ഇളവുകളും നൽകി വൻ കപ്പൽനിർമ്മാതാക്കളാകാൻ സഹായിച്ചു. ജപ്പാന്റെ വ്യാപാരം അവരുടെ സ്വന്തം കപ്പലുകൾ ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ നടത്താൻ ഇത് സഹായകമായി. വ്യക്തിഗത കുടുംബങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന വൻകിട ബിസിനസ് സംരംഭങ്ങളായ സെയ്ബറ്റ്സു (Zaibatsu), രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിന് ശേഷംവരെയും ജപ്പാന്റെ സാമ്പത്തിക മേഖലയിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു.

1872-ൽ 35 ദശലക്ഷമായിരുന്ന ജനസംഖ്യ 1920-ൽ 55 ദശലക്ഷമായി ഉയർന്നു. ജനസംഖ്യാ സമ്മർദം കുറയ്ക്കാനായി ഗവൺമെന്റ് കുടിയേറ്റത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ആദ്യം വടക്കൻ ദ്വീപായ ഹൊക്കെയ്ദോയിലേക്കും (ഐനു എന്ന് വിളിക്കുന്ന തദ്ദേശീയരായ ജനങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന വലിയൊരു സ്വയംഭരണ പ്രദേശം) പിന്നീട് ഹവായ്, ബ്രസീൽ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കും, കൂടാതെ ജപ്പാന്റെ വളർന്നുവരുന്ന കൊളോണിയൽ സാമ്രാജ്യത്തിലെ മറ്റ് പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും കുടിയേറ്റത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. വ്യവ

സായങ്ങൾ വികാസം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ ജപ്പാന്റെയുള്ളിൽത്തന്നെ, പട്ടണങ്ങളിലേക്ക് ജനങ്ങളുടെ കുടിയേറ്റമുണ്ടായി. 1925 ആകുമ്പോഴേക്കും ജനസംഖ്യയുടെ 21 ശതമാനവും നഗരങ്ങളിലായിരുന്നു. 1935 ആയപ്പോഴേക്കും അത് 32 ശതമാനമായി (22.5 ദശലക്ഷം) ഉയർന്നു.

വ്യാവസായിക തൊഴിലാളികൾ (Industrial Workers)

ഉൽപാദനരംഗത്തെ തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം 1870-ൽ ഏഴ് ലക്ഷം ആയിരുന്നു. 1913-ൽ ഇത് നാല് ദശലക്ഷം ആയി വർധിച്ചു. അഞ്ചുപേരിൽ താഴെ മാത്രം പണിയെടുത്തിരുന്ന, യന്ത്രങ്ങളോ വൈദ്യുതിയോ ഉപയോഗിക്കാത്ത യൂണിറ്റുകളിലാണ് ഇവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. ആധുനിക വ്യവസായശാലകളിൽ പണിയെടുത്തിരുന്നവരിൽ പകുതിയിലേറെപ്പേരും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. 1886-ൽ ആദ്യത്തെ ആധുനിക രീതിയിലുള്ള പണിമുടക്ക് സംഘടിപ്പിച്ചതും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. 1900-ത്തിനു ശേഷം പുരുഷ തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം വർധിച്ചു തുടങ്ങി. എന്നാൽ 1930-കളിൽ മാത്രമാണ് അവർ സ്ത്രീ തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണത്തെ മറികടന്നത്.

ക്രമേണ വ്യവസായശാലകളുടെ വലുപ്പവും വർധിക്കാൻ തുടങ്ങി. നൂറിൽ കൂടുതൽ തൊഴിലാളികളെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന വെറും ആയിരത്തിനു മുകളിൽ ഫാക്ടറികൾ മാത്രമാണ് 1909-ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ അത് 1920-ൽ 2000 ആയും 1930 കളിൽ 4000 ആയും ഉയർന്നു; എങ്കിലും 1940-ൽ അഞ്ചിൽ താഴെ തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുത്തിരുന്ന ഏതാണ്ട് 5,50,000-ൽ അധികം തൊഴിൽ ശാലകൾ ജപ്പാനിലുണ്ടായിരുന്നു. കുടുംബത്തലവനെപ്പോലുള്ള ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിൽ ശക്തമായ പുരുഷമേധാവിത്വ സമ്പ്രദായം ദേശീയതയെ നിലനിർത്തുംപോലെ ഇത് ഒരു കുടുംബ കേന്ദ്രീകൃത പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ നിലനിർത്തി.

ഒരു തുണിമില്ലിലെ തൊഴിലാളികൾ

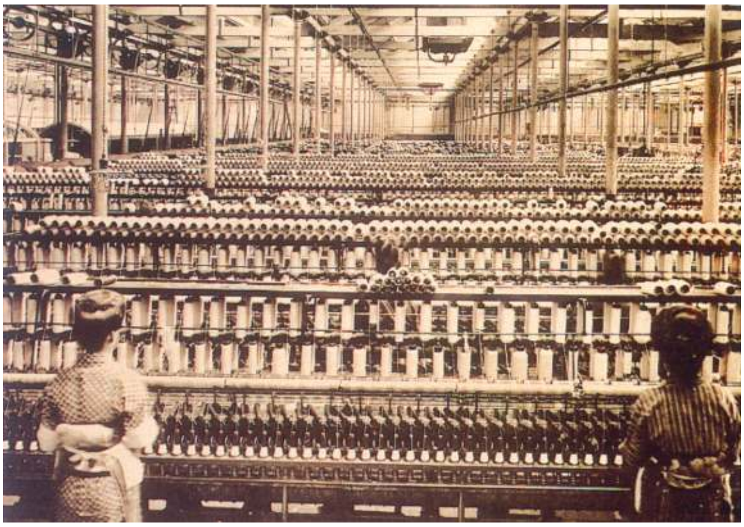

വ്യവസായത്തിന്റെ ത്വരിതവും അനിയന്ത്രിതവുമായ വളർച്ചയും, തടി മുതലായ പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളുടെ അമിതമായ ആവശ്യകതയും പരിസ്ഥിതിയുടെ നശീകരണത്തിലേക്ക് വഴിതെളിച്ചു. ജപ്പാനിലെ ആദ്യത്തെ ജനപ്രതിനിധി സഭയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട തനാക ഷോസോ (Tanaka Shozo) 1897-ൽ വ്യാവസായിക മലിനീകരണത്തിനെതിരെ 800 ഗ്രാമീണരെ അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് ആദ്യ പ്രതിഷേധ സമരം നടത്തി. ശക്തമായ ഈ ജനകീയ സമരം വ്യാവസായിക മലിനീകരണത്തിനെതിരെ നടപടിയെടുക്കാൻ ഗവൺമെന്റിനെ നിർബന്ധിതമാക്കി.

ആക്രമണോത്സുക ദേശീയത (Aggressive Nationalism)

മെയ്ജി ഭരണഘടന നിയന്ത്രിത വോട്ടവകാശത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു. പരിമിതമായ അധികാരമുള്ള ഡയറ്റ് (Diet) എന്നൊരു പാർലമെന്റും അവർ രൂപീകരിച്ചു. (ജർമ്മൻ നിയമ ആശയങ്ങളുടെ സ്വാധീനംകൊണ്ട് പാർലമെന്റിന് അവർ ജർമ്മൻ പദം ഉപയോഗിച്ചു) സാമ്രാജ്യത്തെ (മെയ്ജി ഭരണം) പുനസ്ഥാപിച്ച നേതാക്കന്മാർ

തന്നെ അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ പോലും രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രധാനമന്ത്രിമാരാണ് 1918–നും 1931–നുമിടയിൽ ജപ്പാനിൽ മന്ത്രിസഭകൾ രൂപീകരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ പിന്നീടവർക്ക് ഭരണാധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാരണം പാർട്ടി സമ്പ്രദായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദേശീയ ഐക്യമന്ത്രിസഭകൾ അധികാരം ഏറ്റെടുത്തു. ചക്രവർത്തി സർവസേനകളുടെയും സൈന്യാധിപൻ ആയിരുന്നു. 1890 മുതൽ സൈന്യത്തിനും നാവികപ്പടയ്ക്കും സ്വതന്ത്രനിയന്ത്രണമാണുള്ളത് എന്ന അർഥത്തിൽ ഇത് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. 1899–ൽ നിലവിൽ സേവനത്തിലുള്ള ജനറൽമാർക്കും അഡ്മിറൽമാർക്കും മാത്രമേ മന്ത്രിമാരാകാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് പ്രധാനമന്ത്രി ഉത്തരവിട്ടു. ജപ്പാൻ പാശ്ചാത്യ ശക്തികളുടെ കാരുണ്യത്തിലാണോ എന്ന ഭീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ജപ്പാന്റെ സൈനിക ശക്തി വികസനവും കൊളോണിയൽ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വ്യാപനവും നടന്നത്. സൈനിക വിപുലീകരണത്തിനെതിരായും സായുധ സൈന്യത്തിന് മൂലധനം സ്വരൂപിക്കുന്നതിനായി നികുതി വർധിപ്പിച്ചതിനെതിരായും ഉയർന്ന പ്രതിഷേധങ്ങളെ നിശ്ശബ്ദമാക്കാൻ ഈ ഭയം അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി.

തനാക ഷോസോ (Tanaka Shozo, 1841-1913), ജപ്പാനിലെ ഒരു സാധാരണ കർഷകന്റെ മകനായിരുന്നു. സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഒരു പ്രധാന രാഷ്ട്രീയ നേതാവായി അദ്ദേഹം ഉയർന്നുവന്നു. 1880–കളിൽ ജപ്പാനിൽ ഒരു ഭരണഘടനാനുസൃത ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കണം എന്നാവശ്യപ്പെട്ട് നടന്ന ജനകീയ അവകാശ പ്രക്ഷോഭത്തിൽ (Popular Rights Movement) അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു. ജപ്പാനിൽ രൂപീകൃതമായ ആദ്യത്തെ ഡയറ്റിലേക്ക് (Diet - ജപ്പാന്റെ പാർലമെന്റ്) അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. വ്യാവസായിക പുരോഗതിക്കായി സാധാരണ ജനങ്ങളെ ബലിയാടാക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അഷിയോ (Ashio) ഖനി വാട്ടരസേ (Watarase) നദിയെ മലിനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നൂറു ചതുരശ്രമൈൽ സ്ഥലത്തെ കൃഷി ഭൂമി നശിപ്പിക്കുകയും ആയിരം കുടുംബങ്ങളെ വഴിയാധാരമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഷോസോയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ ശക്തമായ പ്രക്ഷോഭം കമ്പനിയെ മലിനീകരണ നിയന്ത്രണ നടപടികളെടുക്കാൻ നിർബന്ധിതരാക്കി. അങ്ങനെ 1904 ആയപ്പോഴേക്കും വിളവ് സാധാരണ നിലയിലേക്ക് എത്തുകയും ചെയ്തു.

രാജ്യത്തിനു വേണ്ടി പോരാടാൻ യുവാക്കൾ ആഹ്വാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു: ഒരു മാസികയുടെ പുറം ചട്ട: വിദ്യാർഥിപ്പടയാളികൾ; ചിത്രങ്ങൾ.

'പാശ്ചാത്യവൽക്കരണവും' 'പാരമ്പര്യവും' ['Westernisation' and 'Tradition']

ജപ്പാനിലെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഓരോ തലമുറയ്ക്കും മറ്റ് രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ജപ്പാന്റെ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കയും പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും സാംസ്ക്കാരികതയുടെ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതിയിൽ നിൽക്കുന്നവരാണ്. ജപ്പാൻ അവരെ മാതൃകയാക്കണം എന്ന് അവരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഒരു പ്രഗത്ഭ മെയ്ജി ബുദ്ധിജീവിയായ ഫുക്കുസവ യുകിചി (Fukuzawa Yukichi), ജപ്പാൻ നിർബന്ധമായും 'ഏഷ്യയെ പുറന്തള്ളണം' (expel Asia) എന്ന ആഹ്വാനത്തി

ലൂടെ ഇക്കാര്യം സ്പഷ്ടമായി പറയുകയും ചെയ്തു. ജപ്പാൻ അതിന്റെ 'ഏഷ്യൻ' സവിശേഷതകൾ ഒഴിവാക്കുകയും പാശ്ചാത്യ രീതികളുടെ ഭാഗമായിത്തീരുകയും വേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം അർഥമാക്കിയത്.

ഫുക്കുസവ യുകിചി (Fukuzawa Yukichi, 1835-1901)

ദരിദ്രമായ ഒരു സാമുറായ് കുടുംബത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. നാഗസാക്കിയിലും ഒസാക്കയിലും പഠിച്ച അദ്ദേഹം ഡച്ചും പശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളും പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചു. 1860-ൽ അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ ജാപ്പനീസ് എംബസിയിൽ പരിഭാഷകനായി. ഇത് പാശ്ചാത്യ ലോകത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുസ്തകം എഴുതാനാവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ യുകിചിക്ക് ലഭ്യമാക്കി. ക്ലാസിക്കൽ ശൈലിക്കു പകരം പ്രസിദ്ധമായ സംഭാഷണശൈലിയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകം വലിയ ജനപ്രീതി നേടി. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ഒരു സ്കൂൾ ആണ് ഇന്നത്തെ കിയോ (Keio) സർവകലാശാലയായിത്തീർന്നത്. പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയായിരുന്ന മീറോകുഷ (Meirokusha) യുടെ പ്രധാന അംഗങ്ങളിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ദി എൻകറേജ്മെന്റ് ടു ലേണിംഗ് (Gakumon no Susume, 1872-76) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജാപ്പനീസ് വിജ്ഞാനത്തെ യുകിചി ശക്തമായി വിമർശിച്ചു. 'പ്രകൃതി ദൃശ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ജപ്പാന് ആകെ അഭിമാനിക്കാനുള്ളത്' എന്നദ്ദേഹം അഭിപ്രയപ്പെട്ടു. പാശ്ചാത്യരുടെ ആധുനിക വ്യവസായശാലകളും സ്ഥാപനങ്ങളും മാത്രമല്ല അവരുടെ സാംസ്കാരിക സത്തയെ-നാഗരികതയുടെ ആത്മാവിനെയും സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഈ സത്തയുടെ സ്വാംശീകരണത്തിലൂടെ ഒരു പുതിയ പൗരനെ സൃഷ്ടിക്കാനാകും എന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'സ്വർഗം മനുഷ്യരെ മനുഷ്യർക്ക് മുകളിലോ, മനുഷ്യരെ മനുഷ്യർക്ക് കീഴിലോ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല' എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്വം.

അടുത്ത തലമുറ പാശ്ചാത്യ ആശയങ്ങളുടെ ഈ പൂർണമായ സ്വീകരണത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ദേശാഭിമാനം തദ്ദേശീയ മൂല്യങ്ങളുടെ അടിത്തറയിലാണ് കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടത് എന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തത്വചിന്തകനായ മിയാകേ സെറ്റ്സൂരെ (Miyake Setsurei, 1860-1945) ഓരോ രാഷ്ട്രവും ലോകസംസ്കാരത്തിന്റെ താൽപ്പര്യത്തിനുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക കഴിവുകൾ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് വാദിച്ചു. 'ഒരാൾ സ്വന്തം രാഷ്ട്രത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിക്കുക എന്നത് ഒരാൾ സ്വയം ലോകത്തിന് സമർപ്പിക്കുക എന്നതുപോലെയാണ്' എന്നദ്ദേഹം അഭിപ്രയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇതിനു വിപരീതമായി പലബുദ്ധിജീവികളും പാശ്ചാത്യ ഉദാരവൽക്കരണത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും, സൈനികതയിലല്ലാതെ ജനാധിപത്യത്തിലൂന്നിയ ഒരു ജപ്പാൻ ആണ് വേണ്ടതെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ജനകീയാവകാശ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാവായിരുന്ന യുക്കി എമോറി (Ueki Emori, 1857-1892) ജപ്പാനിൽ ഒരു ഭരണഘടനാനുസൃതമായ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിന്റെ തത്വങ്ങളായ മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവികാവകാശങ്ങൾ (Natural Rights), ജനകീയ പരമാധികാരം (Popular Sovereignty) എന്നിവയെ അദ്ദേഹം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും വികസനത്തിനുതകുന്ന ഉദാര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വേണ്ടി അദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ 'ക്രമസമാധാനത്തേക്കാൾ വിലപിടിച്ചതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം'. മറ്റു ചിലർ സ്ത്രീകളുടെ വോട്ടു ചെയ്യാനുള്ള അവകാശത്തിനു വേണ്ടിപ്പോലും വാദിച്ചു. ഈ സമ്മർദങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനെ ഒരു ഭരണഘടനയ്ക്കായുള്ള പ്രഖ്യാപനത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ദൈനംദിന ജീവിതം (Daily Life)

പുതിയ വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾ: ഒരു റൈസ് കുക്കർ, ഒരു അമേരിക്കൻ ഗ്രിൽ, ഒരു ടോസ്റ്റർ

ആധുനിക സമൂഹത്തിലേക്കുള്ള ജപ്പാന്റെ രൂപാന്തരണം ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങളിലും കാണാം. പിതൃദായക ക്രമത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള, കുടുംബത്തലവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിൽ പല തലമുറകൾ ഒന്നിച്ച് ജീവിക്കുന്ന കൂട്ടുകുടുംബ പാരമ്പര്യമാണ് ജപ്പാനിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ സമ്പന്നരായതോടു കൂടി കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പുതിയ കുടുംബം (ജപ്പാൻ ഭാഷയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പദം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഹോമു) അണു കുടുംബമായിരുന്നു. അവിടെ ഭർത്താവ് കുടുംബം പുലർത്തുന്നയാളും ഭാര്യ വീട്ടമ്മയുമായിരുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരഘടനയിലുണ്ടായ ഈ പുതിയ ആശയം പുതിയതരം വീട്ടുസാധനങ്ങൾ, പുതിയ തരം കുടുംബ വിനോദങ്ങൾ, പുതിയ രൂപത്തിലുള്ള വീടുകൾ എന്നിവയുടെ ആവശ്യം സൃഷ്ടിച്ചു. 1920-കളിൽ നിർമ്മാണക്കമ്പനികൾ ചെലവുകുറഞ്ഞ വീടുകൾ തവണ വ്യവസ്ഥയിൽ നിർമ്മിച്ചു നൽകുവാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യ ഗഡുവായി 200 യെൻ അടച്ചശേഷം പ്രതിമാസം 12 യെൻ വീതം 10 വർഷം തവണകളായി അടയ്ക്കുന്ന പദ്ധതികൾ ലഭ്യമായിരുന്നു. അന്ന് ഒരു ബാങ്ക് ജീവനക്കാരന്റെ (ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ ഒരു വ്യക്തിയുടെ) ശമ്പളം പ്രതിമാസം 40 യെൻ ആയിരുന്നു.

കാർ - ക്ലബ്ബ് (CAR-CLUB)

മോഗ (Moga) : 'ആധുനിക പെൺകുട്ടി' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കെഴുത്ത്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കടന്നുവന്ന ആശയങ്ങളായ ലിംഗസമത്വം, സാർവലൗകികസംസ്കാരം, വികസിത സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ എന്നിവയെയാണ് ഇത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്തത്. പുതിയ മധ്യവർഗ കുടുംബങ്ങൾ യാത്രയുടെയും വിനോദത്തിന്റെയും നവീന മാതൃകകൾ ആസ്വദിച്ചു. വൈദ്യുതി ഉപയോഗിച്ച് ഓടുന്ന വാഹനങ്ങൾ നഗരങ്ങളിൽ ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങൾ വർധിപ്പിച്ചു. 1878-മുതൽ പൊതു ഉദ്യാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് സ്റ്റോറുകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു. ടോക്കിയോയിലെ ജിൻസ (Ginza) എന്ന പ്രദേശം *ജിൻബുറയ്ക്ക് (Ginbura)* പ്രശസ്തമായ പ്രദേശമായി മാറി. 'Ginza', 'burbura' എന്നീ പദങ്ങൾ ചേർന്നാണ് *ജിൻബുറ* എന്ന വാക്കുണ്ടായത്. (ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടക്കുക എന്നാണ് ഇതിനർഥം). 1925-ൽ ആദ്യത്തെ റേഡിയോ സ്റ്റേഷനുകൾ ആരംഭിച്ചു. നോർവീജിയൻ എഴുത്തുകാരനായ ഇബ്സൻ (Ibsen) ന്റെ '*എ ഡോൾസ് ഹൗസ്*' (*A Doll's House*) എന്ന നാടകത്തിൽ നോറയുടെ വേഷം അവതരിപ്പിച്ച നടിയായ മത്സുയി സുമാകൊ (Matsui Sumako) ദേശീയ താരമായി മാറി. 1899 മുതൽ സിനിമകൾ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് തന്നെ നൂറുകണക്കിന് സിനിമകൾ നിർമ്മിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു ഡസൻ കമ്പനികൾ ഉയർന്നു വന്നു. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രവർത്തന രീതികളിലെ പരമ്പരാഗത മാനദണ്ഡങ്ങളെയെല്ലാം ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഊർജവത്തായ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാലഘട്ടമായിരുന്നു ഇത്.

സ്ത്രീകളുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള കാർ യാത്ര

ആധുനികതയെ തരണം ചെയ്യുന്നു (‘Overcoming Modernity’)

ജപ്പാനിൽ ഉയർന്നുവന്ന രാഷ്ട്രകേന്ദ്രീകൃതമായ ദേശീയത പൂർണമായി പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് 1930 കളിലും 1940 കളിലും ജപ്പാൻ തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യം ചൈനയിലേക്കും മറ്റ് ഏഷ്യൻ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിയപ്പോഴാണ്. ഇത് ഒടുവിൽ ജപ്പാനെ അമേരിക്കയുടെ പേൾ ഹാർബർ ആക്രമിക്കുന്നതിലേക്കും അതുമൂലം രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിലും എത്തിച്ചു. സമൂഹത്തിൽ കൂടുതൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരെ അടിച്ചമർത്തുകയും തടവിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും ഈ കാലഘട്ടം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അതോടൊപ്പം യുദ്ധത്തെ പിൻതാങ്ങുവാനുള്ള രാജ്യസ്നേഹസംഘങ്ങളുടെ (patriotic societies) രൂപീകരണത്തിനും വഴിവച്ചു. അവയിൽ മിക്കവയും വനിതാസംഘടനകളായിരുന്നു.

1943-ൽ ‘ആധുനികതയെ തരണം ചെയ്യുക’ എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒരു സിമ്പോസിയം നടന്നു. അതിൽ ആധുനികത നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ എങ്ങനെ പാശ്ചാത്യലോകത്തോട് പൊരുതും എന്ന ജപ്പാന്റെ ധർമ്മസങ്കടവും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. സംഗീതജ്ഞനായ മൊറോയി സാബുറോ (Moroi Saburo) സംഗീതത്തെ വെറുമൊരു ഇന്ദ്രിയോദ്ദീപനകലയിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ ആത്മാവിന്റെ കലയാക്കി വീണ്ടെടുക്കാം എന്ന ചോദ്യമുയർത്തി. പാശ്ചാത്യ സംഗീതത്തെ അദ്ദേഹം തളളിക്കളയുകയല്ല, മറിച്ച് ജാപ്പനീസ് സംഗീതത്തെ കേവലം പാശ്ചാത്യ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് വായിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിനെ മറികടക്കാനുള്ള വഴികണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. തത്വചിന്തകനായ നിഷിതാനി കെയ്ജി (Nishitani Keiji) പാശ്ചാത്യ ചിന്തയുടെ മൂന്ന് ധാരകളുടെ ഐക്യം എന്ന നിലയിലാണ് 'ആധുനികത'യെ നിർവചിച്ചത്. നവോത്ഥാനം, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മത നവീകരണം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വളർച്ച എന്നിവയായിരുന്നു ആ മൂന്ന് ധാരകൾ. ജപ്പാന്റെ ‘ധാർമ്മികോർജം’ (moral energy - ജർമ്മൻ തത്വചിന്തകനായ റാങ്കേയിൽ നിന്ന് കടമെടുത്ത പദം) ആണ് അതിനെ കോളനിവൽക്കരണത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ചതെന്നും ഒരു പുതിയ ലോകക്രമം, ഒരു മഹാപൂർവേഷ്യ (Greater East Asia) സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് ജപ്പാന്റെ കടമയാണെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇതിന് ശാസ്ത്രവും മതവും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് ആവശ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

പ്രവർത്തനം 2

ആധുനികതയെക്കുറിച്ചുള്ള നിഷിതാനിയുടെ നിർവചനത്തോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ?

പരാജയത്തിനുശേഷം: ആഗോള സാമ്പത്തികശക്തിയായി പുനരാവിർഭവിക്കുന്നു (After Defeat: Re-emerging as a Global Economic Power)

ഒരു കോളനി സാമ്രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ജപ്പാന്റെ ശ്രമങ്ങൾ സഖ്യശക്തികളുടെ കൈകളിൽ നിന്നുമേറ്റ പരാജയത്തോടെ അവസാനിച്ചു. യുദ്ധം പെട്ടെന്ന് അവസാനിപ്പിക്കാനാണ് ഹിരോഷിമയിലും നാഗസാക്കിയിലും അണുബോംബുകൾ വർഷിച്ചതെന്ന് വാദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ അതിഭീകരമായ നാശനഷ്ടങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും അനാവശ്യമായിരുന്നു എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. യുദ്ധാനന്തരം അമേരിക്ക നയിച്ച അധിനിവേശത്തോടെ (1945–47), ജപ്പാന്റെ സൈന്യത്തെ പിരിച്ചുവിടുകയും ഒരു പുതിയ ഭരണഘടന നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഭരണഘടനയിലെ ആർട്ടിക്കിൾ 9-ൽ യുദ്ധത്തിന്റെ ഉപയോഗം ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഒരു ആയുധമായി കരുതുന്നതിനെ തള്ളിപ്പറയുന്ന ‘യുദ്ധമില്ലാവ്യവസ്ഥ’ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാർഷിക പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ, ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ പുനസ്ഥാപനം, ജപ്പാന്റെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്ന *സെയ്ബത്സു* (*zaibatsu*) അഥവാ കുത്തക വാണിജ്യ കുടുംബങ്ങളുടെ മേൽക്കോയ്മയെ ഇല്ലാതാക്കൽ എന്നിവയും നട

ടോക്കിയോ രണ്ടാം ലോക യുദ്ധത്തിന് മുൻപും ശേഷവും

പ്പിലാക്കപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ആദ്യത്തെ യുദ്ധാനന്തര തിരഞ്ഞെടുപ്പ് 1946-ൽ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജപ്പാനിലെ വനിതകൾ ആദ്യമായി വോട്ട് ചെയ്തു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലെ പരാജയത്തിൽ തകർന്നുവീണ ജപ്പാന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ അതിവേഗത്തിലുള്ള പുനർനിർമ്മാണം 'യുദ്ധാനന്തര വിസ്മയം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അതിനേക്കാളുപരി ജപ്പാന്റെ വളർച്ചയുടെ വേരുകൾ അവരുടെ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തിൽ ത്തന്നെയുണ്ട്. ഭരണഘടന ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടത് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരമാണെങ്കിലും ജനകീയ സമരങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രീയ പ്രാതിനിധ്യം വർധിപ്പിക്കാനുള്ള ബൗദ്ധിക ഇടപെടലുകളുടെയും പാരമ്പര്യം ജപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തിന് മുമ്പുള്ള സാമൂഹിക കെട്ടുറപ്പ് ഒന്നുകൂടെ ശക്തിപ്പെടുകയും ഗവൺമെന്റും ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദവും, വ്യവസായവും ഒത്തൊരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ഇത് സഹായകമാവുകയും ചെയ്തു. അമേരിക്കൻ പിന്തുണയും കൊറിയൻ-വിയറ്റ്നാം യുദ്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ആവശ്യങ്ങളും ജാപ്പനീസ് സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയെ സഹായിച്ചു.

1964-ൽ ടോക്കിയോയിൽ നടന്ന ഒളിമ്പിക്സ് ഒരു പുതുയുഗത്തിന്റെ പ്രതീകാത്മക തുടക്കമായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ 1964-ൽ തുടക്കം കുറിച്ച മണിക്കൂറിൽ 200 മൈൽ വേഗതയിൽ വരെ ഓടുന്ന (ഇന്ന് അത് മണിക്കൂറിൽ 300 മൈൽ വേഗതയിൽ വരെ) അതിവേഗ *ഷിൻകാൻസെൻ (Shinkansen)* അഥവാ ബുള്ളറ്റ് ട്രയിൻ ശൃംഖല നവീന സാങ്കേതിക വിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് മികച്ചതും ചെലവ് കുറഞ്ഞതുമായ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള ജപ്പാന്റെ കഴിവ് ലോകത്തിന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

ജപ്പാനിലെ വ്യാവസായവൽക്കരണം നിരവധി ആരോഗ്യ-പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ആരോഗ്യത്തെയും പരിസ്ഥിതിയെയും ഒരുതരത്തിലും പരിഗണിക്കാതെ തുടർന്ന ജപ്പാനിലെ വ്യാവസായവൽക്കരണം 1960 കളിൽ പൗരസമൂഹപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കി. അതീവ വേദനയുണ്ടാക്കുന്ന രോഗത്തിന് കാരണമായ കാഡ്മിയം വിഷബാധ ഒരു സൂചനയായിരുന്നു. 1960 കളിലെ മിനമാത (Minamata) മെർക്കുറി വിഷബാധയും 1970 കളുടെ തുടക്കത്തിൽ വായുമലിനീകരണം കൊണ്ടുണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങളും ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായിരുന്നു. അടിസ്ഥാന വർഗങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വന്ന സമ്മർദ്ദഗ്രൂപ്പുകൾ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ ഗവൺമെന്റ് തിരിച്ചറിയണമെന്നും ഇരകൾക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണമെന്നും ആവശ്യപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. തുടർന്നുണ്ടായ ഗവൺമെന്റ് നടപടികളും അവർ കൊണ്ടുവന്ന പുതിയ നിയമ നിയന്ത്രണങ്ങളും സ്ഥിതിഗതികൾ മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിച്ചു. ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും കർശനമായ പരിസ്ഥിതി നിയന്ത്രണങ്ങൾ ജപ്പാൻ കൊണ്ടുവന്നതിലൂടെ 1980 കളുടെ മധ്യത്തോടെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളിലുള്ള അമിതാവേശം കെട്ടടങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഒരു വികസിതരാജ്യം എന്ന നിലയിൽ രാഷ്ടീയവും സാങ്കേതികവുമായ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ച് എങ്ങനെ ലോകത്തെ പ്രമുഖ ശക്തി എന്ന സ്ഥാനം നിലനിർത്താം എന്നതാണ് ജപ്പാൻ ഇന്ന് നേരിടുന്ന പ്രധാന വെല്ലുവിളി.

ചൈന (CHINA)

ആധുനിക ചൈനയുടെ ചരിത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ പരമാധികാരം വീണ്ടെടുക്കാം, വിദേശാധിപത്യത്തിന്റെ നാണക്കേട് എങ്ങനെ അവസാനിപ്പിക്കാം, എങ്ങനെ സമത്വവും വികസനവും കൊണ്ടുവരാം എന്നീ ചോദ്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. മൂന്ന് വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളാണ് ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചൈനീസ് സംവാദങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു കണ്ടത്. ആദ്യകാല പരിഷ്കർത്താക്കളായ കാങ് യുവി (Kang Youwei, 1858-1927), ലിയാങ് കിച്ചാവോ (Liang Qichao, 1873-1929) തുടങ്ങിയവർ പാശ്ചാത്യർ ഉയർത്തിയ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ പരമ്പരാഗതാശയങ്ങളെ പുതിയതും വ്യത്യസ്തവുമായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. രണ്ടാമതായി, ചൈനീസ് റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ആദ്യ പ്രസിഡന്റായ സൺ യാത്-സെന്നിനെ (SunuYat -Sen) പോലെയുള്ള റിപ്പബ്ലിക്കൻ വിപ്ലവകാരികൾ ജപ്പാനിൽ നിന്നും പാശ്ചാത്യരിൽ നിന്നുമുള്ള ആശയങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടു. മൂന്നാമതായി, ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി (CCP) കാലപ്പഴക്കം ചെന്ന അസമത്വങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കാനും വിദേശികളെ പുറത്താക്കാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കറുപ്പ് വ്യാപാരം: ഒരു യൂറോപ്യൻ ചിത്രം

കറുപ്പ് വ്യാപാരം (THE OPIUM TRADE)

ചൈനീസ് ഉൽപ്പന്നങ്ങളായ തേയില, പട്ട്, ചീനപ്പിഞ്ഞാണം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യ കമ്പോളങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന വലിയ ആവശ്യകത ഗുരുതരമായ 'മിച്ചവ്യാപാര പ്രശ്നം' (balance of trade problem) സൃഷ്ടിച്ചു. പാശ്ചാത്യ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് ചൈനയിൽ മാർക്കറ്റ് കണ്ടെത്താനും കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ ചൈനക്കാരുടെ കൈയിൽ നിന്ന് വാങ്ങുന്ന സാധനത്തിന് വിലയായി വെള്ളി നൽകാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. ഇത് മറികടക്കാൻ ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനി (East India Company) ഒരു തന്ത്രം കണ്ടെത്തി- ഇന്ത്യയിൽ വളർന്നിരുന്ന കറുപ്പ്. അങ്ങനെ അവർ ചൈനയിൽ കറുപ്പ് വിറ്റ് വെള്ളി സമ്പാദിക്കുകയും അതിനെ കാന്റണിലെ കമ്പനി ഏജന്റുമാർക്ക് കൊടുത്ത് പകരമായി ലെറ്റേഴ്സ് ഓഫ് ക്രെഡിറ്റ് നേടുകയും ചെയ്തു. അതുപയോഗിച്ച് തേയിലയും, പട്ടും, ചീനപ്പിഞ്ഞാണവും വാങ്ങി ബ്രിട്ടനിൽ വിറ്റഴിച്ചു. ഇതിനെയാണ് ബ്രിട്ടനും ഇന്ത്യയും ചൈനയും തമ്മിലുള്ള 'ത്രികോണ വ്യാപാരം' ('triangular trade') എന്ന് വിളിക്കുന്നത്.

പ്രവർത്തനം 3

ഈ ചിത്രം കറുപ്പ് യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു വ്യക്തമായ ധാരണ നിങ്ങൾക്ക് നൽകുന്നുണ്ടോ?

പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, പശ്ചിമദിക്കുമായുള്ള ആദ്യത്തെ ഇട പെടൽ ആരംഭിക്കുന്നതുമുതൽ ആധുനിക ചൈനയുടെ തുടക്കം കാണുവാൻ സാധിക്കും. പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജസ്യൂട്ട് മിഷണറിമാർ ജ്യോതിശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രശാഖകളെ പരിചയപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് ചൈന ആദ്യമായി പാശ്ചാത്യരുമായി നേർക്കുനേർ ഇടപെടുന്നത്. പെട്ടെന്നു തന്നെ ഫലങ്ങളൊന്നും കണ്ടില്ലെങ്കിലും, അത് പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടോടെ വേഗതയാർജിച്ച ചില സംഭവങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ തങ്ങളുടെ ലാഭകരമായ കറുപ്പ് വ്യാപാരത്തെ ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ വിപുലപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇത് ഒന്നാം കറുപ്പ് യുദ്ധത്തിലേക്ക് (First Opium War, 1839-42) നയിച്ചു. ഇത് ക്വിങ് (Quing) രാജവംശത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയും പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും മാറ്റങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള മുറവിളികൾക്ക് ശക്തി പകരുകയും ചെയ്തു.

കാങ് യുവി (Kang Youwei) യെയും ലിയാങ് കിച്ചാവോ (Liang Qichao) യെയും പോലുള്ള ക്വിങ് (Qing) പരിഷ്കർത്താക്കൾ ഭരണസംവിധാനം ശക്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതിനായി അവർ ആധുനിക ഭരണനിർവഹണ സംവിധാനവും പുതിയ സൈന്യവും വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനവും കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള നയങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. ഒരു ഭരണഘടനാനുസൃത ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പ്രാദേശിക അസംബ്ലികൾ സ്ഥാപിക്കാനായി അവർ പ്രവർത്തിച്ചു. കോളനിവൽക്കരണത്തിൽ നിന്ന് ചൈനയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അവർ മുന്നിൽ കണ്ടു.

കോളനികളാക്കി മാറ്റപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ ദുരവസ്ഥയുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൈനീസ് ചിന്തകൻമാരെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പോളണ്ടിന്റെ വിഭജനം ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഉദാഹരണമായിരുന്നു. 1890 കളുടെ അവസാനത്തിൽ *'ഞങ്ങളെ പോളണ്ടാക്കാൻ' ('to Poland us') (bolan wo)* എന്ന പ്രയോഗം തന്നെ ഉപയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയായിരുന്നു അവരുടെ മുന്നിലെ മറ്റൊരുദാഹരണം. ചൈന ഒരു രാഷ്ട്രമാണെന്ന് ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ പാശ്ചാത്യരെ ചെറുക്കാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് ലിയാങ് കിച്ചാവോ വിശ്വസിച്ചു. 'ഇന്ത്യ എന്ന രാജ്യത്തെ നശിപ്പിച്ചത് ഒരു രാജ്യമല്ല, മറിച്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി എന്ന ഒരു കമ്പനിയാണ്' എന്ന് 1903-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതി. സ്വന്തം ജനങ്ങളോട് ക്രൂരത കാണിക്കുകയും ബ്രിട്ടീഷുകാരോട് വിധേയത്വം പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഇന്ത്യക്കാരെ അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചു. ചൈനയ്ക്കെതിരായ യുദ്ധങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യൻ പടയാളികളെ ഉപയോഗിച്ചു എന്ന് സാധാരണക്കാരായ ചൈനക്കാർക്ക് വ്യക്തമായതിനാൽ ഇത്തരം വാദങ്ങൾക്ക് ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞു.

എല്ലാത്തിനുമുപരി പരമ്പരാഗത ചിന്താഗതിക്ക് മാറ്റം വരേണ്ടതുണ്ടെന്ന് പലരും മനസ്സിലാക്കി. കൺഫ്യൂഷ്യസിന്റെയും (Confucius, ബി.സി.ഇ. 551-479) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെയും തത്വങ്ങളിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത കൺഫ്യൂഷ്യനിസം (Confucianism) സൽ സ്വഭാവം, പ്രായോഗികജ്ഞാനം, ഉചിതമായ സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഇത് ജീവിതത്തോടുള്ള ചൈനക്കാരുടെ മനോഭാവത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും സാമൂഹ്യ നിലവാരങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുകയും രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അടിത്തറ പാകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പുതിയ ആശയങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വളർച്ചയ്ക്ക് വലിയ തടസ്സമായി കൺഫ്യൂഷ്യനിസത്തെ ചൈനക്കാർ കാണാൻ തുടങ്ങി.

ആധുനിക വിഷയങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനും പുതിയ ആശയങ്ങളോടെ മടങ്ങിവരുവാനുമായി വിദ്യാർഥികളെ ജപ്പാനിലും ബ്രിട്ടനിലും ഫ്രാൻസിലും അയച്ചു. 1890 കളിൽ ധാരാളം ചൈനീസ് വിദ്യാർഥികൾ ജപ്പാനിലേക്ക് പോയി. അവർ തിരികെ പുത്തൻ ആശയങ്ങൾ കൊണ്ടു വരുക മാത്രമല്ല പലരും പ്രമുഖ റിപ്പബ്ലിക്കന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. യൂറോപ്യൻ പദങ്ങളായ നീതി (justice) അവകാശങ്ങൾ (rights) വിപ്ലവം (revolution) എന്നിവയുടെ ജാപ്പനീസ് പരിഭാഷകൾ പോലും ചൈനക്കാർ കടമെടുത്തു. കാരണം പരമ്പരാഗത ബന്ധങ്ങൾക്ക് നേരേ വിപരീതമായി ചിന്തിക്കുന്ന അതേ ആശയലിപി (ideographic script) യാണ് ജപ്പാൻകാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. 1905-ൽ നടന്ന റഷ്യ-ജപ്പാൻ യുദ്ധത്തിന് (ചൈനയുടെ മണ്ണിൽ ചൈനീസ് പ്രദേശങ്ങൾക്കായി നടന്ന യുദ്ധം) തൊട്ടുപിന്നാലെ ഉയർന്ന ഭരണവർഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനായി നടത്തിയിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള ചൈനീസ് പരീക്ഷാ സമ്പ്രദായം നിർത്തലാക്കി.

പരീക്ഷാ സമ്പ്രദായം (The Examination System)

ഉയർന്ന ഭരണവർഗത്തിലേക്കുള്ള (1850 വരെ 1.1 ദശലക്ഷം) പ്രവേശനം പ്രധാനമായും ഒരു പരീക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. ക്ലാസിക്കൽ ചൈനീസ് ഭാഷയിൽ ഒരു നിശ്ചിത മാതൃകയിൽ ഒരു ലേഖനം എഴുതേണ്ടത് ഇതിന് ആവശ്യമായിരുന്നു. (എട്ടു വിഭാഗമുള്ള ഉപന്യാസം (eight legged essay/പാ കു വെൻ) ഓരോ മൂന്ന് വർഷത്തിലും രണ്ട് തവണകളിൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി ഈ പരീക്ഷ നടത്തിയിരുന്നു. ഈ പരീക്ഷ എഴുതിയിരുന്നവരിൽ 1-2 ശതമാനം പേർ മാത്രമേ ഒന്നാംഘട്ടം വിജയിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സാധാരണഗതിയിൽ 24 വയസ്സ് ആകുമ്പോഴേക്കും ഈ ഘട്ടങ്ങളെല്ലാം കടക്കുന്നയാൾ 'അതുല്യ പ്രതിഭ' ('beautiful talents') എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. 1850-ന് മുൻപ് ഏത് സമയത്തും ഏതാണ്ട് 5,26,869 സിവിൽ ബിരുദധാരികളും 2,12,330 സൈനിക ബിരുദധാരികളും (ഷെങ്-യുവാൻ) ചൈനയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. 27000 ഉദ്യോഗസ്ഥ പദവികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നതുകൊണ്ട് താഴ്ന്ന ബിരുദമുള്ള ഒരുപാടു പേർക്ക് അവിടെ ജോലി ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സാഹിത്യ പരിജ്ഞാനം മാത്രം ആവശ്യമായിരുന്ന ചൈനയിലെ പരീക്ഷാ സമ്പ്രദായം അവിടത്തെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും പുരോഗതിക്ക് വിഘാതമായി നിന്നു. പരമ്പരാഗത ചൈനീസ് പഠനം മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ഈ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിന് ആധുനികലോകത്തിൽ യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കികൊണ്ട് 1905-ൽ ഈ പരീക്ഷാ സമ്പ്രദായം ചൈന നിർത്തലാക്കി.

റിപ്പബ്ലിക് സ്ഥാപിക്കുന്നു (Establishing the Republic)

1911-ൽ സൺ യാത്-സെൻ-ന്റെ (Sun Yat-sen, 1866-1925) നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന വിപ്ലവത്തിൽ മഞ്ചു സാമ്രാജ്യം അട്ടിമറിക്കപ്പെടുകയും ചൈനയിൽ ഒരു റിപ്പബ്ലിക് സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആധുനിക ചൈനയുടെ സ്ഥാപകനായി സൺ യാത്-സെൻ അറിയപ്പെടുന്നു. ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ നിന്നുവന്ന അദ്ദേഹം മിഷണറി സ്കൂളുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുകയും അവിടെ വച്ച് ജനാധിപത്യത്തെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യശാസ്ത്രമാണ് പഠിച്ചതെങ്കിലും അദ്ദേഹം ചൈനയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഉൽക്കണ്ഠാകുലനായിരുന്നു. ചൈനയുടെ മാറ്റത്തിനായി അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ച പരിപാടിയെ മൂന്ന് തത്വങ്ങൾ (*Three Principles*) അഥവാ *സാൻ മിൻ ചുയി* എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. ഒരു വിദേശരാജവംശമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മഞ്ചു ഭരണത്തെയും അതുപോലെ മറ്റു സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികളെയും അട്ടിമറിക്കുകയായിരുന്നു 'ദേശീയത' എന്ന ആശയംകൊണ്ട് സൺ യാത് -സെൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. 'ജനാധിപത്യം' അഥവാ ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ തത്വം. മൂലധനം നിയന്ത്രിക്കുകയും ഭൂവുടമസ്ഥത തുല്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന 'സോഷ്യലിസം' ആയിരുന്നു മൂന്നാമത്തെ തത്വം.

ചൈനയിൽ 1911–ൽ ഒരു റിപ്പബ്ലിക് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും രാജ്യത്തെ സാമൂഹ്യ –രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ അസ്ഥിരമായിത്തന്നെ തുടർന്നു. 1919 മേയ് 4–ന് യുദ്ധാനന്തര സമാധാന സമ്മേളനത്തിന്റെ (post-war peace conference) തീരുമാനങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ബെയ്ജിങ്ങിൽ ഒരു പ്രകടനം നടന്നു. ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടൻ നയിച്ച വിജയസഖ്യകക്ഷികളോടൊപ്പമായിരുന്നു ചൈന എങ്കിലും തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ ഒന്നും രാജ്യത്തിന് തിരികെ ലഭിച്ചില്ല. ഇതിനെതിരെ നടന്ന ഈ പ്രതിഷേധം ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നു (മേയ് നാല് പ്രസ്ഥാനം). പാരമ്പര്യത്തെ തകർത്തെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ആധുനിക ശാസ്ത്രം, ജനാധിപത്യം, ദേശീയത എന്നിവയിലൂടെ ചൈനയെ രക്ഷിക്കാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനം ഒരു തലമുറയെ മുഴുവൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. രാജ്യത്തെ വിഭവങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വിദേശികളെ പുറത്താക്കാനും അസമത്വം ഇല്ലാതാക്കാനും ദാരിദ്ര്യം കുറയ്ക്കാനും ഈ കലാപകാരികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എഴുതാൻ ലളിതമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുക, സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന കാൽപ്പാദം പൊതിഞ്ഞുകെട്ടൽ, അടിമത്തം എന്നിവ അവസാനിപ്പിക്കുക, വിവാഹത്തിൽ സമത്വം നടപ്പാക്കുക, ദാരിദ്ര്യനിർമ്മാർജനത്തിനായി സാമ്പത്തിക വികസനം കൊണ്ടുവരുക തുടങ്ങിയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്കായി അവർ വാദിച്ചു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ വിപ്ലവത്തിനുശേഷം രാജ്യം പ്രശ്നസങ്കീർണതകളുടെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലേക്ക് കടന്നു. രാജ്യത്തെ ഏകീകരിക്കാനും സുസ്ഥിരതകൈവരിക്കാനും പ്രയത്നിക്കുന്ന പ്രധാന ശക്തികളായി കുമിന്താങ്ങുകളും (നാഷണൽ പീപ്പിൾസ് പാർട്ടി) ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും (CCP) ഉയർന്നുവന്നു.

സൺ യാത്–സെൻ

സൺ യാത്–സെന്നിന്റെ ആശയങ്ങൾ കുമിന്താങ്ങുകളുടെ രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി മാറി. വസ്ത്രം, ആഹാരം, പാർപ്പിടം, ഗതാഗതം എന്നീ നാല് സുപ്രധാന ആവശ്യങ്ങൾ അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സൺ യാത്–സെന്നിന്റെ മരണ ശേഷം ചിയാങ് കൈഷക് (Chiang Kaishek, 1887 - 1975) കുമിന്താങ് പാർട്ടിയുടെ തലവനായി മാറി. 'യുദ്ധപ്രഭുക്കന്മാരെയും' അധികാരത്തിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന പ്രാദേശിക നേതാക്കന്മാരെയും നിയന്ത്രിക്കാനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാനുമായി ചിയാങ് കൈഷക് ഒരു സൈനികപര്യടനം നടത്തി. മതനിരപേക്ഷവും യുക്തിസഹവുമായ ഒരു 'ഇഹലോക' (this worldly) കൺഫ്യൂഷ്യനിസത്തിനായി അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വന്നു. അതേ സമയം രാജ്യത്തെ സൈനികവൽക്കരിക്കാനും അദ്ദേഹം വഴികൾ തേടി. 'ഏകീകൃത സ്വഭാവത്തിനായുള്ള ശീലങ്ങളും ജന്മവാസനയും' ജനങ്ങൾ വളർത്തേണ്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചു. ചാരിത്രശുദ്ധി, വേഷം, സംഭാഷണം, ജോലി എന്നീ നാല് സദ്ഗുണങ്ങൾ വളർത്തിയെടുക്കാനും കുടുംബത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന അവരുടെ പങ്ക് തിരിച്ചറിയാനും സ്ത്രീകളെ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. അവരുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ താഴ്ഭാഗത്തിന്റെ നീളം പോലും അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചു.

കുമിന്താങ്ങുകളുടെ സാമൂഹികാടിത്തറ നഗരപ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നു. വ്യാവസായിക വളർച്ച മന്ദഗതിയിലുള്ളതും നിയന്ത്രിതവുമായിരുന്നു. ഷാങ്ഹായ് പോലെയുള്ള നഗരങ്ങൾ ആധുനിക വളർച്ചയുടെ കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. 1919–ൽ അവിടെ ഏതാണ്ട് 5,00,000–ത്തോളം വരുന്ന ഒരു വ്യാവസായികത്തൊഴിലാളി വർഗം തന്നെ ഉയർന്നുവന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ചെറിയൊരു ശതമാനം തൊഴിലാളികൾ മാത്രമേ കപ്പൽ നിർമ്മാണം പോലുള്ള ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളിൽ തൊഴിൽ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ഭൂരിഭാഗം പേരും വെറും പട്ടണക്കാരും (സിയാവോ ഷിമിൻ), കച്ചവടക്കാരും കടയുടമകളുമായിരുന്നു. നഗരത്തിലെ തൊഴിലാളികൾ പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾ വളരെ തുച്ഛമായ വേതനമാണ് നേടിയിരുന്നത്. ജോലി സമയം ദൈർഘ്യമേറിയതും തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ വളരെ മോശവുമായിരുന്നു. വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവാദം (Individualism) വികസിച്ചതോടെ സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങൾ, കുടുംബം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ, എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയും പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും ഉയർന്നു വന്നു.

സ്കൂളുകളും സർവകലാശാലകളും വ്യാപകമായത് ചൈനയിലെ സാമൂഹിക-സാസ്ക്കാരിക മാറ്റങ്ങളെ സഹായിച്ചു (1902-ൽ പീക്കിങ് സർവകലാശാല സ്ഥാപിതമായി). വളർന്നുവന്ന പുതിയ ചിന്തകൾ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പത്രപ്രവർത്തനവും പുരോഗതി നേടി. സാവോ താവോഫെൻ (Zao Taofen, 1895-1944) എഡിറ്റ് ചെയ്തിരുന്ന പ്രശസ്തമായ *ലൈഫ് വീക്കിലി (Life Weekly)* ഈ പുതിയ പ്രവണതയുടെ വക്താവായിരുന്നു. ഇത് പുതിയ ആശയങ്ങളെയും മഹാത്മാഗാന്ധി (Mahatma Gandhi), ആധുനിക തുർക്കിയുടെ നായകനായ കമാൽ അതാതുർക്ക് (Kemal Ataturk) തുടങ്ങിയ നേതാക്കന്മാരെയും വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. 1926-ൽ വെറും 2000 മാത്രമായിരുന്ന ഇതിന്റെ പ്രചാരം 1930-ൽ 2,00,000 ആയി അതിവേഗം വർധിച്ചു.

പ്രവർത്തനം 4

വിവേചനത്തിന്റെ ഒരു വികാരം ജനങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങനെ?

ഷാങ്ഹായ് 1935-ൽ : ബക്ക് ക്ലെയ്റ്റൺ (Buck Clayton) എന്ന കറുത്ത അമേരിക്കക്കാരനായ ട്രംപറ്റ് വായനക്കാരൻ ഷാങ്ഹായിൽ തന്റെ ജാസ് ഓർക്കസ്ട്രയുമായി സുഖകരമായ പ്രവാസജീവിതം നയിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കറുത്തവർഗക്കാരനായതിനാൽ വെളുത്ത അമേരിക്കക്കാർ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെയും ഓർക്കസ്ട്രയിലെ അംഗങ്ങളെയും ആക്രമിക്കുകയും അവർ പരിപാടി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹോട്ടലിൽ നിന്ന് അവരെ പിടിച്ച് പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ, അമേരിക്കക്കാരനായിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വയം വംശീയ വിവേചനത്തിന്റെ ഇരയായ അദ്ദേഹത്തിന് ചൈനക്കാരുടെ വിധിയെക്കുറിച്ച് വളരെ സഹതാപം ഉണ്ടായിരുന്നു. വെളുത്ത അമേരിക്കക്കാർക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ വിജയം നേടിയ കറുത്തവർഗക്കാരെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതി. 'അവർ എപ്പോഴും ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കാര്യം ഞങ്ങൾ ചെയ്തതുപോലെ ചൈനക്കാർ ഞങ്ങളെക്കണ്ടു. വിജയികളായ ഫുട്ബോൾ ടീമിനെ എതിരേൽക്കുംപോലെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി നീളെ ആർപ്പുവിളികളോടെ അവർ ഞങ്ങളെ പിൻതുടർന്നു.' ചൈനക്കാരുടെ ദരിദ്രവും കഠിനവുമായ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ക്ലെയ്റ്റൺ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. 'അമേരിക്കയിൽ ഒരു ട്രക്കോ കുതിരയോ വലിക്കുന്ന വലിയ ഭാരമുള്ള വണ്ടികൾ ഇവിടെ ചിലപ്പോൾ ഇരുപതോ മുപ്പതോ കൂലിത്തൊഴിലാളികൾ ചേർന്ന് വലിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്നത് എനിക്ക് കാണാൻ സാധിച്ചു. ഈ ആളുകൾ വെറും മനുഷ്യക്കുതിരകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമായി തോന്നുന്നില്ല. ഒരു ദിവസത്തെ അധ്വാനത്തിന്റെ അവസാനം അവർക്ക് കിട്ടുന്നതോ, രണ്ട് കപ്പ് അരിയും കിടക്കാനൊരിടവും മാത്രമായിരുന്നു. അവർ അത് എങ്ങനെ ചെയ്തുവെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.'

റിക്ഷ വലിക്കുന്നവൻ Rickshaw Puller), ലാൻ ജിയ (Lan Jia) മരക്കട്ടയിൽ കൊത്തിയ ചിത്രം. ലാവോ ഷി (Lao she) എഴുതിയ 'റിക്ഷ' എന്ന നോവൽ മഹാ സാഹിത്യ കൃതിയായി മാറി.

കുമിന്താങ്ങുകൾ രാജ്യത്തെ ഏകീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയ സാമൂഹികാടിത്തറയും നിയന്ത്രിതമായ രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാടും കാരണം അവർ പരാജയപ്പെട്ടു. സൺ യാത്-സെന്നിന്റെ കർമ്മപരിപാടികളിലെ പ്രധാന പ്രഖ്യാപനമായിരുന്ന 'മൂലധനം നിയന്ത്രിക്കുക ഭൂമി തുല്ല്യമാക്കുക' എന്ന ആശയം ഒരിക്കലും അവർ നടപ്പിലാക്കിയില്ല. കാരണം, കർഷകരെയും വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സാമൂഹികാസമത്വങ്ങളെയും പാർട്ടി അവഗണിച്ചു. ജനങ്ങൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുന്നതിന് പകരം സൈനിക നടപടികൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചത്.

വില വർധനവിന്റെ കഥ

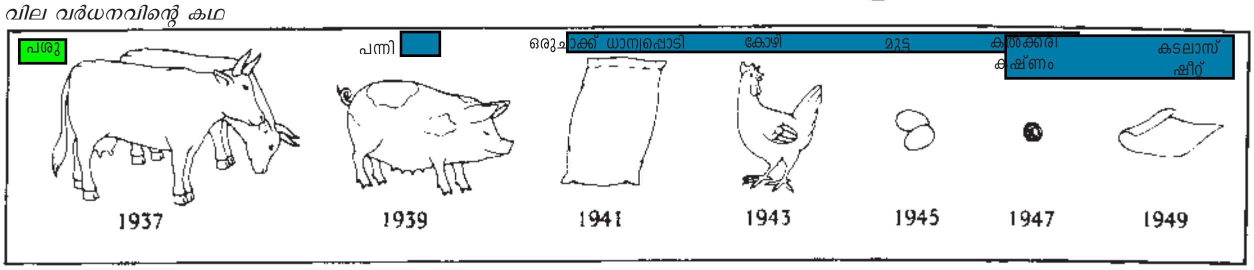

കാലരേഖ [T i m e l i n e]

ജപ്പാൻ		ചൈന	
1603	തൊക്കുഗാവ ഇയേയാസു ഏദോ ഷോഗണേറ്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നു.	1644 - 1911	ക്വിങ് രാജവംശം
1630	ഡച്ചുകാരുമായുള്ള നിയന്ത്രിത വാണിജ്യത്തിനൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്കെതിരെയും ജപ്പാൻ വാതിൽ അടയ്ക്കുന്നു	1839 - 60	രണ്ട് കറുപ്പ് യുദ്ധങ്ങൾ
1854	ജപ്പാൻ ഒറ്റപ്പെടൽ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അമേരിക്കയുമായി ഒരു സമാധാന കരാർ ഒപ്പിടുന്നു		
1868	മെയ്ജി പുനസ്ഥാപനം		
1872	നിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം, ആദ്യ റെയിൽവേപ്പാത (ടോക്കിയോ മുതൽ യോക്കോഹാമ വരെ)		
1889	മെയ്ജി ഭരണഘടന നടപ്പിലാക്കുന്നു		
1894 - 95	ജപ്പാൻ–ചൈന യുദ്ധം		
1904 - 05	ജപ്പാൻ- റഷ്യ യുദ്ധം		
1910	കൊറിയ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു, 1945 വരെ കോളനിയാക്കി നിലനിർത്തുന്നു.	1912	സൺ യാത് -സെൻ കുമിന്താങ് സ്ഥാപിക്കുന്നു
1914 --18	ഒന്നാം ലോക യുദ്ധം	1919	മെയ് നാല് പ്രസ്ഥാനം
1925	സാർവത്രിക പുരുഷ വോട്ടവകാശം	1921	CCP സ്ഥാപിക്കുന്നു
1931	ജപ്പാൻ ചൈനയെ ആക്രമിക്കുന്നു	1926 - 49	ചൈനയിലെ ആഭ്യന്തര യുദ്ധങ്ങൾ
1941 - 45	പസഫിക് യുദ്ധം	1934	ലോങ് മാർച്ച്
1945	ഹിരോഷിമയിലും നാഗസാക്കിയിലും അണുബോംബ് വർഷിക്കുന്നു	1945	
1946 - 52	അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ജപ്പാൻ അധിനിവേശം; ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കാനും സൈന്യത്തെ പിരിച്ചുവിടാനുമുള്ള പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ	1949	ചൈനീസ് ജനകീയ റിപ്പബ്ലിക് സ്ഥാപിക്കുന്നു. ചിയാങ് കൈഷക് തൈവാനിൽ ചൈനീസ് റിപ്പബ്ലിക് സ്ഥാപിക്കുന്നു
1956	ജപ്പാൻ ഐക്യരാഷ്ട്ര സഭയിൽ അംഗമാകുന്നു	1962	അതിർത്തിത്തർക്കത്തിൽ ചൈന ഇന്ത്യയെ ആക്രമിക്കുന്നു
1964	ഏഷ്യയിൽ ആദ്യമായി- ടോക്കിയോയിൽ – ഒളിമ്പിക്സ് നടക്കുന്നു	1966	സാംസ്ക്കാരിക വിപ്ലവം
		1976	മാവോ സെ തുങ്, ചൗ–എൻ–ലായ് എന്നിവരുടെ മരണം
		1997	ബ്രിട്ടൻ ചൈനയ്ക്ക് ഹോങ്ങ് കോങ് തിരിച്ച് നൽകുന്നു

ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഉയർച്ച (The Rise of the Communist Party of China)

1937-ൽ ജപ്പാൻ ചൈനയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ എതിർത്ത് നിൽക്കുന്നതിന് പകരം കുമിന്താങ്ങുകൾ പിൻവാങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ദീർഘവും വിനാശകരവുമായിരുന്ന യുദ്ധം ചൈനയെ ദുർബലപ്പെടുത്തി. 1945 നും 1949 നും മധ്യേ സാധനങ്ങളുടെ വില ഓരോ മാസവും 30 ശതമാനം വീതം ഉയരുകയും ഇത് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമീണ ചൈന അക്കാലത്ത് രണ്ട് പ്രതിസന്ധികൾ നേരിട്ടു. ഒന്ന് മണ്ണിന്റെ ശോഷണവും, വന നശീകരണവും, വെള്ളപ്പൊക്കവും കൊണ്ടുണ്ടായ പാരിസ്ഥിതിക പ്രതിസന്ധിയായിരുന്നു. ചൂഷണാത്മക ഭൂവ്യവസ്ഥയും, കടബാധ്യതയും, പ്രാചീന സാങ്കേതികവിദ്യയും, മോശപ്പെട്ട ആശയവിനിമയ സംവിധാനവും മൂലമുണ്ടായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയായിരുന്നു രണ്ടാമത്തേത്.

റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിനുശേഷം അധികം താമസിയാതെ, 1921-ൽ ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയം ലോകമെമ്പാടും ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ചൂഷണം അവസാനിപ്പിക്കാനായി ഒരു ലോകഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടി ലെനിൻ, ട്രോട്സ്കി (Trotsky) തുടങ്ങിയ നേതാക്കൾ 1918 മാർച്ചിൽ 'കോമിന്റേൺ' (Comintern) അഥവാ മൂന്നാം ഇന്റർനാഷണൽ (Third International) സ്ഥാപിച്ചു. കോമിന്റേണും സോവിയറ്റ് യൂണിയനും (USSR) ലോകമെമ്പാടുമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളെ പിന്തുണച്ചുവെങ്കിലും നഗരങ്ങളിലെ തൊഴിലാളി വർഗം വിപ്ലവം കൊണ്ടുവരും എന്ന പരമ്പരാഗത മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണമാണ് അവർ വച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നത്. രാജ്യാതിർത്തികൾ കടന്നുള്ള ഇതിന്റെ (കോമിന്റേണിന്റെ) ആദ്യകാല ആകർഷണം അതിവിപുലമായിരുന്നെങ്കിലും സോവിയറ്റ് താൽപ്പര്യങ്ങളുടെ ഒരു ഉപകരണമായി പെട്ടെന്ന് ഇത് മാറുകയും 1943-ൽ പിരിച്ചുവിടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. CCP യുടെ പ്രമുഖ നേതാവായി ഉയർന്നുവന്ന മാവോ സെ തുങ്ങ് (Mao Zedong, 1893-1976) കർഷകരെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വിപ്ലവ പരിപാടികൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വ്യത്യസ്തമായൊരു പാത സ്വീകരിച്ചു. മാവോയുടെ വിജയം CCP യെ കുമിന്താങ്ങുകളെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കരുത്തുറ്റ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയാക്കി മാറ്റി.

മാവോ സെ തുങ്ങ് ലോങ് മാർച്ചിൽ

മാവോ സെ തുങ്ങിന്റെ തീവ്രസമീപനം ജിയാങ്സി (Jiangxi) മലനിരകളിൽ കാണാം. കുമിന്താങ്ങ് ആക്രമണത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷ തേടി മാവോയും അനുയായികളും 1928 മുതൽ 1934 വരെ ഈ മലനിരകളിൽ തമ്പടിച്ചിരുന്നു. അവിടെ അദ്ദേഹം കരുത്തുറ്റ ഒരു കർഷക സമിതി (സോവിയറ്റ്) സ്ഥാപിച്ചു. ഭൂമി കണ്ടുകെട്ടിയും പുനർവിതരണം ചെയ്തും അതിനെ ഒറ്റക്കെട്ടാക്കി നിലനിർത്തി. മറ്റ് നേതാക്കളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, മാവോ ഒരു സ്വതന്ത്രഗവൺമെന്റിന്റെയും സൈന്യത്തിന്റെയും ആവശ്യകതയ്ക്ക് ഊന്നൽകൊടുത്തു. സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ബോധവാനായിരുന്നു. ഗ്രാമീണ വനിതാസംഘടനകളുടെ രൂപീകരണത്തെ അദ്ദേഹം പിൻതുണച്ചു. മുറപ്രകാരം പറ

1930-ൽ സുൻവു (Xunwu) വിൽ നടത്തിയ സർവേയിൽ മാവോ സെ തൂങ്ങ് ചൂഷണത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിനായി ദൈനംദിന ഉപഭോഗവസ്തുക്കളായ ഉപ്പ്, സോയബീൻ തുടങ്ങിയവയെയും പ്രാദേശിക സംഘടനകളുടെ ആപേക്ഷികശക്തിയെയും ചെറുകിട വ്യാപാരികൾ, കരവേലക്കാർ, കൊല്ലന്മാർ, വേശ്യകൾ തുടങ്ങിയവരെയും, മത സംഘടനകളുടെ ശക്തിയെയും കുറിച്ച് പഠനം നടത്തി. കുട്ടികളെ വിറ്റ കർഷകരുടെ എണ്ണം, എത്ര തുകയാണ് അവർക്ക് ലഭിച്ചത് എന്നതിന്റെയൊക്കെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ അദ്ദേഹം ശേഖരിച്ചു. 100 മുതൽ 200 വരെ യുവാൻ വിലയ്ക്കാണ് ആൺകുട്ടികളെ വിറ്റിരുന്നത്. എന്നാൽ പെൺകുട്ടികളെ അങ്ങനെ വിറ്റതിന് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ല. കാരണം ഈ കച്ചവടത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ലൈംഗിക ചൂഷണമായിരുന്നില്ല മറിച്ച് കഠിന ജോലികൾ ചെയ്യാനുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ ആവശ്യം ആയിരുന്നു. സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ അദ്ദേഹം മുന്നോട്ട് വച്ചത് ഈ പഠനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

ഞ്ഞുറപ്പിച്ച വിവാഹം നിരോധിച്ചുകൊണ്ടും വിവാഹ ഉടമ്പടികൾ വാങ്ങുന്നതും വിൽക്കുന്നതും അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും വിവാഹമോചനം ലളിതമാക്കിക്കൊണ്ടുമുള്ള ഒരു പുതിയ വിവാഹ നിയമം അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

കുമിന്താങ്ങുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ സോവിയറ്റുകളെ ഉപരോധിച്ചത് പാർട്ടിയെ മറ്റൊരു താവളം തേടുവാൻ നിർബന്ധിച്ചു. അതീവ ദുർഘടമായ 6000 മൈൽ താണ്ടി ഷാൻസി (Shanxi) യിലേക്ക് പോകാൻ അത് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ചൈനീസ് ചരിത്രത്തിൽ ഇത് ലോങ് മാർച്ച് (Long March, 1934-35) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. യെനാനിലെ (Yanan) തങ്ങളുടെ പുതിയ താവളത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ യുദ്ധപ്രഭുത്വം അവസാനിപ്പിക്കാനും ഭൂപരിഷ്ക്കരണങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനും വിദേശ സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരെ പോരാടുന്നതിനും പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് അവരുടെ പ്രവർത്തന പരിപാടികൾ വിപുലപ്പെടുത്തി. ഇത് അവർക്ക് ശക്തമായൊരു സാമൂഹ്യാടിത്തറ നേടിക്കൊടുത്തു. യുദ്ധത്തിന്റെ ക്ലേശകരമായ വർഷങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളും കുമിന്താങ്ങുകളും ഒത്തുചേർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചു. എന്നാൽ യുദ്ധാനന്തരം ബന്ധം തകരുകയും കുമിന്താങ്ങുകളെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ ചൈനയിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭൂപടം 2 : ലോങ് മാർച്ച്

ലോങ് മാർച്ചിലെ സൈനികർ ഉപയോഗശൂന്യമായ ഭൂമി കൃഷിയോഗ്യമാക്കുന്ന ചിത്രം, 1941.

നവീന ജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു : 1949-65 (Establishing the New Democracy: 1949-65)

1949-ൽ ജനകീയ ചൈനാറിപ്പബ്ലിക് (Peple's Republic of China) സ്ഥാപിതമായി. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സ്ഥാപിച്ചു എന്നു പറയുന്ന 'തൊഴിലാളി വർഗ സർവാധിപത്യ'* ത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി എല്ലാ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളുടെയും സഖ്യം എന്ന 'നവീന ജനാധിപത്യ' തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരുന്നു ഇത്. സമ്പദ്ഘടനയിലെ നിർണായക മേഖലകൾ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കി. സ്വകാര്യ സംരംഭങ്ങൾ, സ്വകാര്യ ഭൂവുടമസ്ഥാവകാശം എന്നിവ ക്രമേണ നിർത്തലാക്കി. 1953-ൽ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ പദ്ധതി ആരംഭിക്കുമെന്ന് ഗവൺമെന്റ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുവരെ ഈ പദ്ധതി തുടർന്നു. അതിവേഗം വ്യാവസായവൽക്കരിക്കു

*സമ്പന്ന വർഗത്തിന്റെ അടിച്ചമർത്തൽ സ്വഭാവമുള്ള ഭരണകൂടത്തെ മാറ്റി തൊഴിലാളി വർഗം തങ്ങളുടെ വിപ്ലവ ഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കും എന്നതിന് ഊന്നൽ നൽകാനാണ് കാറൽ മാർക്സ് (Karl Marx) ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചത്. അല്ലാതെ ഏകാധിപത്യം എന്ന ഇന്നത്തെ അർഥത്തിലല്ല.

വാൻ രാജ്യത്തെ തയാറാക്കാനായി മാവോ 1958 ൽ മഹത്തായ കുതിച്ചുചാട്ടം (Great Leap Forward) എന്നൊരു പ്രസ്ഥാനം നടപ്പിലാക്കി. വീട്ടുവളപ്പിൽത്തന്നെ ഉരുക്കു ചൂളകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഗ്രാമീണ മേഖലകളിൽ ജനങ്ങളുടെ കാർഷികഗ്രാമസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. (അവിടെ ഭൂമിയുടെ മേൽ കൂട്ടുത്തരവാദിത്വവും കൂട്ടുകൃഷിയും നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു). 1958 ആയപ്പോഴേക്കും 98 ശതമാനം കർഷകജനതയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വളരെ വലിയ 26,000 ജനകീയ സമിതികൾ (കമ്മ്യൂണുകൾ) അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പാർട്ടി മുന്നോട്ടുവച്ച ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിലേക്കായി ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ മാവോയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു. പിതൃഭൂമി, ജനങ്ങൾ, അധ്വാനം, ശാസ്ത്രം, പൊതുസ്വത്ത് എന്നീ അഞ്ച് താൽപ്പര്യങ്ങളുള്ള ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുക ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. കർഷകർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും വിദ്യാർഥികൾക്കും മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ജനകീയ സംഘടനകൾക്ക് രൂപം നൽകി. 76 ദശലക്ഷം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ആൾ ചൈന ഡെമോക്രാറ്റിക് വിമെൻസ് ഫെഡറേഷൻ (All China Democratic Women's Federation), 3.29 ദശലക്ഷം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ആൾ ചൈന സ്റ്റുഡൻസ് ഫെഡറേഷൻ (All China Students Federation) എന്നിവ ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. മാവോയുടെ ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും രീതികളും പാർട്ടിയിലെ എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. 1953–54 ൽ പാർട്ടിയിലെ ഒരു വിഭാഗം വ്യവസായ സംഘടനകൾക്കും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയ്ക്കും കൂടുതൽ ഊന്നൽ നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കാത്തതിനാൽ കാർഷികഗ്രാമസമുദായ (കമ്മ്യൂൺ) സമ്പ്രദായത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തി പരിഷ്കരിക്കാൻ ലിയു ഷാവോചി (Liu Shaochi, 1896-1969) ഡെങ് സിയാവോപിങ് (Deng Xiavoping, 1904-1997) എന്നിവർ ശ്രമിച്ചു. വീട്ടുവളപ്പിലെ ചൂളകളിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉരുക്ക് വ്യാവസായികമായി ഉപയോഗിക്കാനാവാത്തവയായിരുന്നു.

പരസ്പര വിരുദ്ധമായ വീക്ഷണങ്ങൾ: 1965-78 (Conflicting Visions: 1965-78)

'സോഷ്യലിസ്റ്റ് മനുഷ്യനെ' സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന മാവോയുടെ ആശയത്തെയും, വൈദഗ്ധ്യത്തെക്കാളുപരി പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുന്നതിനെയും പാർട്ടിയിലെ ഒരു വിഭാഗം ശക്തമായി എതിർത്തു. ഈ വിമർശകരെ നേരിടുന്നതിനായി മാവോ 1965–ൽ മഹത്തായ തൊഴിലാളിവർഗ സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം (Great Proletarian Cultural Revolution) ആരംഭിച്ചു. പ്രാചീന സംസ്കാരത്തിനും ആചാരങ്ങൾക്കും രീതികൾക്കും എതിരെ പ്രചാരണം നടത്തുന്നതിനായി വിദ്യാർഥികളും സൈനികരുമടങ്ങുന്ന റെഡ് ഗാർഡ് (Red Guards) നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ജനങ്ങളുടെ പ്രതികരണം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി വിദ്യാർഥികളെയും ഉദ്യാഗസ്ഥരെയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്കയച്ചു. പ്രത്യയശാസ്ത്രം (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആയിരിക്കുക) ആയിരുന്നു വൈദഗ്ധ്യത്തെക്കാൾ പ്രധാനം. യുക്തിപരമായ സംവാദങ്ങളുടെയും ചർച്ചകളുടേയും സ്ഥാനത്ത് ദുരാരോപണങ്ങളും മുദ്രാവാക്യങ്ങളും ഇടം നേടി.

സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചു. ഇത് പാർട്ടിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയും രാജ്യത്തിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെയും വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തെയും ഗുരുതരമായി ബാധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ 1960 കളുടെ അവസാനത്തോടെ ഗതി മാറുവാൻ തുടങ്ങി. 1975–ൽ പാർട്ടി വീണ്ടും വലിയ സാമൂഹ്യ അച്ചടക്കത്തിനും ഒരു വ്യാവസായിക സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പെടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയ്ക്കും ഊന്നൽ നൽകാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിനു മുമ്പ് ചൈന ഒരു ശക്തിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

1978 മുതലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ (Reforms from 1978)

സാസ്കാരിക വിപ്ലവത്തെത്തുടർന്ന് വന്നത് രാഷ്ട്രീയ തന്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ഡെങ് സിയോവോപിങ് പാർട്ടിയുടെ നിയന്ത്രണം ശക്തമാക്കുകയും ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് കമ്പോളവ്യവസ്ഥ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1978-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ശാസ്ത്രം, വ്യവസായം, കൃഷി, പ്രതിരോധം എന്നിവ വികസിപ്പിക്കുതിനായി 'നാല് നവീകരണങ്ങൾ' (Four Modernisations) എന്ന അവരുടെ ലക്ഷ്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പാർട്ടിയെ ചോദ്യം ചെയ്യാത്ത കാലത്തോളം സംവാദങ്ങൾ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു.

1978 – ലെ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്ക് ശേഷം ചൈനക്കാർക്ക് ഉപഭോഗ വസ്തുക്കൾ സ്വതന്ത്രമായി വാങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

നവീനവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ, അറുപത് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് മേയ് നാല് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലത്തേതുപോലെ പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ ഒരു വിസ്ഫോടനം തന്നെ ഉണ്ടായി. 1978 ഡിസംബർ 5-ാം തീയതി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട 'അഞ്ചാം നവീകരണം' (The Fifth Modernisation) എന്ന ഒരു ചുമർപ്പരസ്യം ജനാധിപത്യമില്ലാതെ മറ്റ് ആധുനികവൽക്കരണങ്ങളൊന്നും അർഥപൂർണമാകില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ദാരിദ്ര്യമെന്ന പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാത്തതിനും, ലൈംഗിക ചൂഷണം അവസാനിപ്പിക്കാത്തതിനും, പാർട്ടിക്കകത്തുതന്നെ നടക്കുന്ന അത്തരം അപമാനകരമായ കേസുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് വിമർശിക്കാനാണ് അത് ശ്രമിച്ചത്.

ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു. എങ്കിലും 1989-ൽ മേയ് നാല് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ എഴുപതാം വാർഷികത്തിൽ നിരവധി ബുദ്ധിജീവികൾ കൂടുതൽ തുറന്ന സമീപനം വേണമെന്നും ദൃഢസിദ്ധാന്തങ്ങൾ (സു ഷാവോസി) അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ചുകൊണ്ട് ബീജിങ്ങിലെ ടിയാനെൻമെൻ സ്ക്വയറിൽ നടന്ന വിദ്യാർഥി പ്രകടനം മൃഗീയമായി അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു. ലോകം മുഴുവൻ ഈ ക്രൂരതയെ ശക്തമായി അപലപിച്ചു.

പരിഷ്ക്കരണാനന്തര കാലഘട്ടം ചൈനയെ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സംവാദങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ശക്തമായ രാഷ്ട്രീയ നിയന്ത്രണവും, സാമ്പത്തിക ഉദാരവൽക്കരണവും ആഗോള വിപണിയുമായുള്ള സംയോജിക്കൽ എന്നിവ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വീക്ഷണമാണ് പാർട്ടി പിന്തുണച്ച പ്രധാന അഭിപ്രായം. സാമൂഹികവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലും പ്രദേശങ്ങൾതമ്മിലും സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുമുള്ള വർധിച്ചുവരുന്ന അസമത്വം സാമൂഹിക സംഘർഷങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് വിമർശകർ വാദിച്ചു. വിപണിക്ക് നൽകുന്ന അമിത പ്രാധാന്യത്തെയും അവർ ചോദ്യം ചെയ്തു. പരമ്പരാഗതാശയങ്ങളെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന കൺഫ്യൂഷ്യനിസം പോലുള്ള ആശയങ്ങൾക്ക് പുനർജീവനം ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യരിൽ നിന്ന് പകർത്തുന്നതിനു പകരം സ്വന്തം പാരമ്പര്യങ്ങൾ പിൻതുടർന്നു തന്നെ ചൈനയ്ക്ക് ഒരു ആധുനിക സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും അവർ വാദിച്ചു.

തായ്‌വാന്റെ കഥ (The Story of Taiwan)

CCP യോട് പരാജയപ്പെട്ട് ചിയാങ് കൈഷക്ക് 300 മില്യൺ ഡോളർ കരുതൽ സ്വർണവും വിലമതിക്കാനാകാത്ത കലാശേഖരങ്ങളുമായി തായ്‌വാനിലേക്ക് പലായനം ചെയ്യുകയും അവിടെ ഒരു ചൈനീസ് റിപ്പബ്ലിക് (Republic of China) സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ജപ്പാനുമായുള്ള 1894–95–ലെ യുദ്ധത്തിന് ശേഷം ചൈന ജപ്പാന് കൈമാറിയ തായ്‌വാൻ, ജപ്പാന്റെ കോളനിയായിരുന്നു. കെയ്റോ പ്രഖ്യാപനം (Cairo Declaration, 1943) പോട്ട്സ്ഡാം വിളംബരം (Potsdam Proclamation, 1949) എന്നിവ തായ്‌വാനുമേലെയുള്ള ചൈനയുടെ പരമാധികാരം പുനസ്ഥാപിച്ചു.

1947 ഫെബ്രുവരിയിൽ നടന്ന വമ്പിച്ച പ്രകടനങ്ങൾ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രമുഖ നേതാക്കൻമാരെ മുഴുവൻ ക്രൂരമായി കൊലചെയ്യുവാൻ GMD യെ (കുമിന്താങ് എന്നതിന്റെ ചുരുക്കെഴുത്ത്) പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ചിയാങ് കൈഷക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള GMD സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങളെയും രാഷ്ട്രീയ പ്രതിപക്ഷത്തെയും അവഗണിക്കുകയും പ്രാദേശിക ജനതയെ അധികാരത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു അടിച്ചമർത്തൽ ഗവൺമെന്റിന് രൂപം നൽകി. എന്നിരുന്നാലും, അവർ ഭൂരിപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കിയതിലൂടെ കാർഷിക ഉൽപ്പാദനക്ഷമത വർധിക്കുകയും സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ ആധുനികവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ 1973 ആകുമ്പോഴേക്കും തായ്‌വാൻ മൊത്തം ദേശീയോൽപ്പാദനത്തിൽ (GNP- Gross National Product) ഏഷ്യയിൽ ജപ്പാനു പിന്നിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനത്തെത്തി. കൂടുതലും വ്യാപാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള തായ്‌വാന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ അതിവേഗം വികസിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ പണക്കാരും പാവപ്പെട്ടവരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ക്രമേണ കുറയുകയായിരുന്നു എന്നതായിരുന്നു അതിലേറെ പ്രധാനം.

ഇതിനേക്കാൾ അതിശയകരമായത് തായ്‌വാന്റെ ജനാധിപത്യത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനമായിരുന്നു. 1975–ൽ ചിയാങ് കൈഷക്കിന്റെ മരണശേഷം സാവധാനത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പരിവർത്തനം 1987–ൽ സൈനികനിയമം എടുത്തുകളഞ്ഞതോടെയും പ്രതിപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് നിയമസാധുത ലഭിച്ചതോടെയും വേഗത കൈവരിച്ചു. തുടർന്നു നടന്ന ആദ്യ സ്വതന്ത്ര തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ തായ്‌വാനിലെ പ്രാദേശിക ജനങ്ങളെ അധികാരത്തിലേറ്റുവാൻ തുടങ്ങി. നയതന്ത്രപരമായി മിക്ക രാജ്യങ്ങൾക്കും തായ്‌വാനുമായി വ്യാപാരദൗത്യങ്ങൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. തായ്‌വാനെ ചൈനയുടെ പ്രദേശമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നതിനാൽ പൂർണ നയതന്ത്രബന്ധം സാധ്യമായിരുന്നില്ല.

ചൈനയുമായുള്ള കൂടിച്ചേരൽ ഒരു വിവാദവിഷയമായി തുടർന്നുപോരുന്നു. എങ്കിലും ഇവർ തമ്മിലുള്ള (ചൈനയും തായ്‌വാനും) ബന്ധം (Cross Straight) മെച്ചപ്പെടുകയായിരുന്നു. കൂടാതെ തായ്‌വാന്റെ ചൈനയുമായുള്ള വൻതോതിലുള്ള വ്യാപാരവും നിക്ഷേപവും വർധിക്കുകയും ഇരു രാജ്യങ്ങൾക്കുമിടയിലുള്ള യാത്ര എളുപ്പമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. സമ്പൂർണ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനുള്ള പുതിയ ശ്രമങ്ങൾ നടത്താത്തിടത്തോളം കാലം അർധ സ്വയംഭരണമുള്ള തായ്‌വാനെ അംഗീകരിക്കാൻ ചൈന തയാറായിരിക്കും എന്ന് വേണം കരുതാൻ.

ആധുനികതയിലേക്കുള്ള രണ്ട് പാതകൾ (Two Roads to Modernisation)

വ്യാവസായിക സമൂഹങ്ങളായ ജപ്പാനും ചൈനയും പരസ്പരം സാദൃശ്യം ഉണ്ടാക്കാതെ തന്നെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെ സ്വന്തം പാതകൾ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. വിഭിന്നമായ വഴികളിലൂടെ സ്വതന്ത്രവും ആധുനികവുമായ രാഷ്ട്രങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചരിത്രസാഹചര്യങ്ങൾ എങ്ങനെ വഴിയൊരുക്കി എന്ന് ജപ്പാന്റെയും ചൈനയുടെയും ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്നതിലും പരമ്പരാഗത കഴിവുകളും സമ്പ്രദായങ്ങളും പുതിയ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും ജപ്പാൻ വിജയിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും വരേണ്യവർഗം നയിച്ച അതിന്റെ ആധുനികവൽക്കരണം ആക്രമണോത്സുകദേശീയതയുടെ രൂപീകരണത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. പ്രതിഷേധങ്ങളും ജനാധിപത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യങ്ങളും അടിച്ചമർത്തുന്ന ഒരു ഭരണകൂടത്തെ നിലനിർത്താൻ അത് അവരെ സഹായിച്ചു. അത് ആ പ്രദേശത്ത് വിദ്വേഷത്തിന്റെ പാരമ്പര്യവും വികലമായ ആഭ്യന്തര സംഭവവികാസങ്ങളും അവശേഷിപ്പിച്ച ഒരു കോളനിസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ കാരണമാവുകയും ചെയ്തു.

ജപ്പാന്റെ ആധുനികവൽക്കരണ പരിപാടികൾ പശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികൾക്ക് ആധിപത്യമുള്ള ഒരു ചുറ്റുപാടിലാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവർ സ്വന്തമായി പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ജാപ്പനീസ് ദേശീയതയിൽ ഈ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളും മുഴച്ചുനിന്നു. അനേകം ജപ്പാൻകാർ ഏഷ്യയെ പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ മറ്റു ചിലർ ഈ ആശയങ്ങൾ ഒരു സാമ്രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സഹായകമായി എന്നതിന് ന്യായീകരിച്ചു.

സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലെയും മാറ്റങ്ങൾ എന്നത് പാരമ്പര്യങ്ങൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതും ദൃഢമായി അവ സംരക്ഷിക്കുന്നതും മാത്രമായിരുന്നില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, പുതിയതും വ്യത്യസ്തവുമായ രീതിയിൽ ക്രിയാത്മകമായി അവ ഉപയോഗിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഇവിടെ ഏറ്റവും പ്രധാനം. ഉദാഹരണത്തിന്, പാശ്ചാത്യരുടെയും അമേരിക്കക്കാരുടെയും രീതികൾ മാതൃകയാക്കി നടപ്പിലാക്കിയ മെയ്ജി സ്കൂൾ സമ്പ്രദായം പുതിയ വിഷയങ്ങളെ ജപ്പാനിലെ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം വിശ്വസ്തരായ പൗരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയ്ക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്ന ധാർമ്മികതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാഠ്യക്രമം അവിടെ നിർബന്ധമായിരുന്നു. അതുപോലെ കുടുംബത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ ദൈനംദിന ജീവിത്തിലോ വന്ന മാറ്റങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് വിദേശീയവും സ്വദേശീയവുമായ ആശയങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് പുതിയൊരു ആശയം ഉണ്ടായതെന്ന് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആധുനികവൽക്കരണത്തിലേക്കുള്ള ചൈനയുടെ പാത വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യരും ജപ്പാനും ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിദേശ സാമ്രാജ്യത്വവും ധൈര്യമില്ലാത്ത ദുർബലമായ ക്വിങ് രാജവംശവും ചേർന്ന് സർക്കാർ നിയന്ത്രണത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തി. ഇത് രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക ക്രമങ്ങളുടെ തകർച്ചയിലേക്ക് എത്തുകയും ജനങ്ങളെ കടുത്ത ദുരിതത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധപ്രഭുത്വം, കവർച്ച, ആഭ്യന്തര യുദ്ധം എന്നിവ ജപ്പാൻ അധിനിവേശത്തിന്റെ ദുരിതത്തെപ്പോലെ തന്നെ ചൈനയുടെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ കനത്ത ദുരിതം വിതച്ചു. പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങൾ അവരുടെ ദുരിതഭാരം വർധിപ്പിച്ചു.

പാരമ്പര്യത്തെ തള്ളിക്കളയാനും ദേശീയ ഐക്യവും ശക്തിയും കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുമുള്ള മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കും പത്തൊൻപതും ഇരുപതും നൂറ്റാണ്ടുകൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ജനങ്ങളെ ദാരിദ്രത്തിൽ തളയ്ക്കുന്നതും സ്ത്രീകളെ അടിമപ്പെടുത്തിയതും രാജ്യം അവികസിതമാക്കിയതും ചൈനയുടെ പഴകിയ പാരമ്പര്യങ്ങളാണെന്ന് CCP-യും അനുയായികളും വിശ്വസിച്ചു. അധികാരം ജനങ്ങളിലേക്ക് എന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്യുമ്പോഴും അതിശക്തമായ കേന്ദ്രീകൃത ഭരണമാണ് ചൈനയിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കർമ്മപരിപാടികളുടെ വിജയം ജനങ്ങൾക്ക് പ്രതീക്ഷയേകി. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ മർദനപരമായ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ ജനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുവാനുള്ള വെറും മുദ്രാവാക്യങ്ങളാക്കി മാറ്റി. എന്നിരുന്നാലും നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുണ്ടായിരുന്ന അസമത്വം ഇല്ലാതാക്കാനും വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപിപ്പിക്കാനും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു അവബോധം സൃഷ്ടിക്കാനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്ക് കഴിഞ്ഞു.

പാർട്ടി ഇപ്പോൾ അതിന്റെ കമ്പോള പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു; ചൈനയെ സാമ്പത്തികമായി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അത് വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം ഇപ്പോഴും കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായി തുടരുന്നു. കൂടിവരുന്ന അസമത്വങ്ങളും ദീർഘകാലം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മടങ്ങി വരവും ചൈനീസ് സമൂഹം ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ സാഹചര്യം, 'പാരമ്പര്യത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് എങ്ങനെ ചൈനയ്ക്ക് വികസിക്കാൻ കഴിയും 'എന്ന ചോദ്യം വീണ്ടും ഉയർത്തുന്നു.

അഭ്യാസങ്ങൾ (Exercises)

ചുരുക്കി ഉത്തരം എഴുതുക (ANSWER IN BRIEF)

1 അതിവേഗത്തിൽ ആധുനികവൽക്കരണം സാധ്യമാക്കാൻ ജപ്പാനെ സഹായിച്ച മെയ്ജി പുനസ്ഥാപനത്തിനു മുൻപുള്ള പ്രധാന സംഭവവികാസങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു?

2 ജപ്പാൻ വികസിതമായപ്പോൾ ദൈനംദിന ജീവിതം എങ്ങനെ മാറ്റിമറിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് ചർച്ച ചെയ്യുക.

3 പാശ്ചാത്യശക്തികൾ ഉയർത്തിയ വെല്ലുവിളികളെ ക്വിങ് രാജവംശം എങ്ങനെയാണ് നേരിടാൻ ശ്രമിച്ചത്?

4 സൺ യാത് സെൻ-ന്റെ മൂന്ന് തത്വങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?

ലഘു ഉപന്യാസം എഴുതുക (ANSWER IN A SHORT ESSAY)

5. ജപ്പാന്റെ ദ്രുതഗതിയിലുള്ള വ്യാവസായവൽക്കരണം അയൽരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളിലേക്കും പരിസ്ഥിതിയുടെ നാശത്തിലേക്കും വഴിതെളിച്ചുവോ?

6 മാവോ സെ തുങ്ങും ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും ചൈനയെ സ്വതന്ത്രമാക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുകയും അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വിജയത്തിന് അടിത്തറയിടുകയും ചെയ്തു എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?